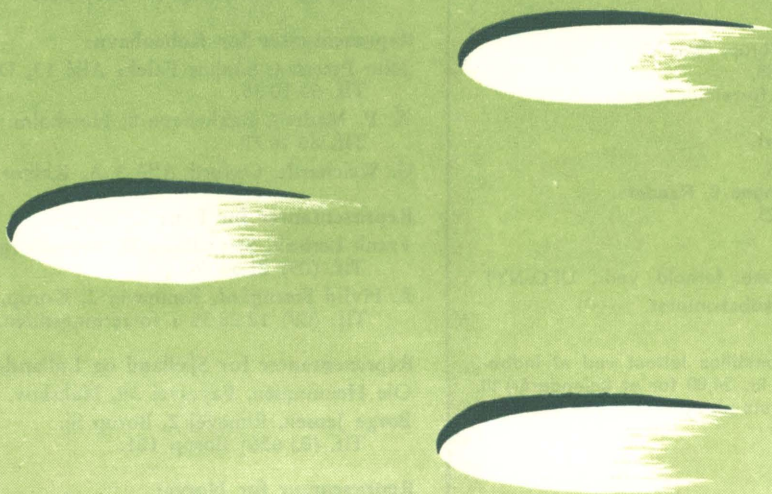

UFO

NYT

SEPTEMBER 5
OKTOBER. 1966

S. U. F. O. I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:

4,00 kr.

INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2, Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2, Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningsstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbe-
tale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til
regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

☆

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og for-
ståelsen af UFO-forskningen i dens forskel-
lige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis
anerkender de tanker, som måtte fremkomme
heri, og uden at organisationen hæfter for de
fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen,
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø. Tlf. Lindholm
(03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen
8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn.,
Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nak-
skov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35,
Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Bo-
rup, Sj. Tlf. Borup (03 626) 101.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør.
Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm.
Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, Kbhvn. S.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg.
Tlf. (09) 21 34 76.

E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup.
Tlf. (09) 12 28 35 i forretningsstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj.
Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen,
Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Ledere	169
Tavshedsuren	174
Rapport-hjørnet	178
Ufologi	182
Ufo-er i fortiden	185
Nyt fra videnskaben	189
Jorden rundt	193
Diverse	200

Nye ting...

Det er med glæde, at redaktionen har konstateret den meget velvillige og positive reaktion, som opfordringen i UFO-NYT nr. 4 har givet anledning til. SUFOI's korrespondanceprogram har allerede på nuværende tidspunkt fået en pæn tilslutning fra Danmark og ikke mindst fra Norge.

Vi har prøvet efter bedste evne at sætte folk med sammenfaldende interesser i forbindelse med hinanden, men vi kan jo have fejlet i enkelte tilfælde. Skulle derfor enkelte af deltagerne i korrespondanceprogrammet ikke have opnået de ønskede kontakter, bedes de sætte sig i forbindelse med Gunnar Weichardt, som har overtaget arbejdet med dette nye program. (Adresse, se andetsteds i bladet).

Det er nu et par måneder siden, at vi udsendte UFO-ORIENTERING, og dette hefte synes at have været en succes, hvis vi skal dømme efter de mange positive tilkendegivelser, som vi takker for.

I forbindelse med flere af disse tilkendegivelser har vi modtaget opfordringer til gratis udsendelse af brochuren. Vi forstår udmærket et sådant ønske, men vi må beklageligvis indrømme, at dette tillader

økonomien ikke. Vi har netop sat prisen på UFO-ORIENTERING så lavt (2 kr.), at alle skulle have mulighed for at købe et antal til uddeling og dermed være behjælpelige med at udbrede kendskabet til Ufo-sagen. Vi har på nuværende tidspunkt afsat ca. 2000 hefter, men der er endnu ca. 1500 hefter tilbage, som vi beder alle være med til at sprede til gavn for ufo-arbejdet.

Redaktionen har tænkt sig at følge successen med UFO-ORIENTERING op med udsendelse af yderligere et antal hefter i samme format og udstyr. Hefte nr. 2, der bliver et billedhefte på 40 sider, påtænkes udsendt i løbet af efteråret, og prisen skulle kunne holdes på 2-3 kr., selvom klichéer til de mange billeder er ret bekostelige.

For fremover at have mulighed for i nogen grad at kunne dække behovet for ufo-litteratur, beder vi om fra læserne at måtte modtage kortfattede tilkendegivelser om emner, der kan tænkes at have almen interesse i ufo-kredse, eller som kan virke til fremme af kendskabet til fænomenet »De flyvende tallerkener«.

Red.

Stof til eftertanke...

Som man kunne forvente, har interessen omkring Universal Link beretningen og de perspektiver, den indebærer, været enorm, og det vil derfor være på sin plads at fremkomme med nogle betragtninger samt yderligere oplysninger.

Læsernes reaktioner falder i tre kategorier. Praktisk talt alle tager sagen yderst alvorligt, — nogle fordi de godtager den for det, den kunne se ud til at være, og som for dem er sandhed, andre med forsigtigt afventende interesse, idet de minder om, at der »i de sidste tider skal fremstå falske profeter, som også skal gøre tegn og undere«.

Endelig mener nogle enkelte at kunne affærdige det hele som tvivlsomme, psykiske, fænomener, — en forklaring, der dog ved en smule eftertanke udelukker sig selv allerede på grundlag af de få kendsgerninger, der har været bragt her i bladet, og som meget hurtigt vil vise sig aldeles uholdbar, hvis man

gør sig den ulejlighed at studere det foreliggende rapportmateriale!

Mennesker med interesse for — og forstand på psykiske fænomener er naturligvis gennem de forløbne år strømmet til Mr. Grave i stort tal, for at undersøge, men samtlige eksperter i slige sager, både de videnskabeligt uddannede og de, der udelukkende bygger på årelang praktisk erfaring, har meldt pas over for Universal Link fænomenerne og en efter en erklæret, at der her er tale om noget ganske usædvanligt, der ikke hører ind under nogen hidtil kendt kategori af fænomener. — Senest har en af vore læsere fra kolleger ved universitetet i Cambridge fået bekræftet de hændelser, der blev beskrevet i artiklen i UFO-NYT nr. 3. Samtidig oplyses det, at en nærmere analyse vil blive foretaget på Cambridge i de kommende måneder.

Hvad man så ellers vil se i fænomenet, må være

op til den enkelte, men hvadenten man opfatter det som positivt eller negativt af natur, så er der almindelig enighed om, at der er al mulig grund til at holde et vågent øje med foretagendet fremover. Dette synspunkt kan redaktionen fuldt ud tilslutte sig, og vi agter da også at holde læserne underrettet, når afgørende nyt måtte foreligge, ikke mindst da sagen meget vel kan risikere at hænge nøje sammen med, hvad vi iøvrigt beskæftiger os med i dette blad, — eventuelt i kraft af en eller anden variant af den i forrige nummer groft skitserede helheds-løsning.

Vi rører her ved et af UFO-sagens store spørgsmål gennem alle årene: Peger den moderne UFO-aktivitet siden 1947 frem mod en eller anden form for klimax, eller vil vor stadig mere brogede verden — takket være en veligtsindet femte-kolonne-virksomhed over og bag kulisserne — blot lige så stille blive styret ad udviklingsbaner, der undgår større voldsomheder, og som på længere sigt vil føre til en bedre verden. Begge opfattelser har deres svorne tilhængere, mens andre foretrækker en fri, åben — og saglig — vurdering af de foreliggende muligheder. IGAP — i den form hvori denne organisation kendes her i Skandinavien — gør sig som bekendt til talsmand for teorien om den rolige udvikling. Hvilken opfattelse, der er rigtig, samt hvilken form for klimax, der i givet fald måtte indtræffe, kan kun tiden vise.

Der findes ingen organisation omkring Universal Link; for at blive i den Besøgendes egen terminologi, så er det en operation. Rent praktisk fungerer det således, at en lille kreds af mennesker omkring Mr. Grave fungerer som et center, der bl.a. — til dels efter direkte instrukser — formidler udsendelsen af tryksager, når nyheder foreligger. Disse nyheder omfatter ikke blot eventuelle meddelelser fra den Besøgende, men hidrører fra mangfoldige kilder. —

Det er på dette sted nødvendigt at minde om visse af SANDHED's meddelelser, som tidligere citeret i dette blad:

»Mange — og mere tungtvejende manifestationer vil følge — — —«.

»Bryd dig ikke om dem, som betvivler dig (Mr. Grave) og lader deres skepsis komme til orde. De vil få vished om dine oplevelser gennem andre, større åbenbaringer, og så vil de opsøge dig for forsoning«.

»Jeg er i dette øjeblik yderst aktiv på alle niveauer, og mangt og meget vil blive åbenbart gennem andre, både inden for — og uden for min

forbindelseskæde. Alle emner er i større eller mindre grad med i min forbindelseskæde. — — —«.

»Min hele energi frigøres — der vil komme tegn — — —«.

Stillet over for påstande som disse må det være berettiget at stille store forventninger om noget, helt ud over det sædvanlige, hvis man skal tage påstandene alvorligt. — Og hvad har den forløbne tid så bragt?

Det er allerede flere år siden, at den Katolske Kirke rapporterede om en helt fantastisk — og stadig voksende bølge af »mirakler ude omkring på missionsmarkerne«, som det hed i Vatikanets sprog. Senere er nærmere oplysninger fremkommet, også via helt andre kanaler, — og man må indrømme, at kendsgerningerne er mildest talt forbløffende, uanset hvilken betegnelse, man vælger at hæfte ved dem.

Det er ikke bare enkelttilfælde, der er tale om. Veritable »mirakelfabrikker« skyder op som paddehatte overalt på Jorden — i form af helbredelsescentre af vidt forskellig — og helt forbløffende art. F.eks., hvem har ikke hørt om »Dr. Tony« i Manila, Philippinerne? — kunne man fristes til at spørge. Det er der nu nok en del her i Skandinavien, der ikke har, og vi bringer derfor ved lejlighed — selv om den falder noget uden for, hvad vi ellers beskæftiger os med — en rapport om dette fænomen, blot som en enkelt smagsprøve på hvad der i disse år vælter ind af helt fantastiske kendsgerninger fra alle dele af kloden.

Mange af disse centre for forskellige ejendommelige fænomener og aktiviteter kommer i kontakt med Universal Link centeret i England, og gang på gang vedkender den Besøgende sig disse forskellige aktiviteter, idet han erklærer, at også dette er ledet eller inspireret af ham eller én af hans. — — —!

Et af de seneste Universal Link skrifter omhandler således et amerikansk missionærpar, Don og Marg von der Groeben, der jævnligt har besøg af en skikkelse af lignende »kvalitet« som den Besøgende i England, og under hvis ledelse de finder frem til narkomaner i dusinvis, — rene menneskelige vrage, mange af dem med både hospitals- og fængselsophold bag sig, hvad der dog alt sammen har været ganske virkningsløst. De bliver nu øjeblikkeligt og totalt helbredt ved én enkelt håndspålæggelse, — hvorpå de går ud og gør lige så ved andre!

For fantastisk til at være sandt? — Ikke desto mindre breder denne aktivitet stadig større ringe ud over Staterne. Spørg bare Narkotika-Rådet (Narcotics Board) i Erie, Pa., der til stadighed —

og foreløbig med fuld tilfredshed — holder denne aktivitet under observation.

Det helhedsbillede, der tegner sig, har faktisk karakter af en »operation« eller »aktion«, hvor Universal Link centeret de facto fungerer som forbindelsesled, dels mellem de enkelte »aktionspunkter« indbyrdes og dels — »opadtil«.

Mr. Grave har selv fået helbredende evner — eller måske snarere mandat til at formidle helbredelse, men derudover fungerer centeret i England først og fremmest som kontakt- og informationsformidler, hvad der i aller højeste grad græder dets publikationer til forskel fra — så mange andre, mere sektærisk prægede centre's. Det er ikke bare ord, ord og atter ord, isprængt ukontrollable påstande, som så megen psykisk litteratur, men derimod i vid udstrækning rapporter om bekræftede og/eller kontrollerbare hændelser og kendelser — fremlagt til læsernes forgodtbefindende. Hele hændelsesforløbet omkring denne sag — også her i landet — vrimer iøvrigt med de ejendommeligste sammentræf og tilfældigheder, der alene i kraft af deres antal virker meget påfaldende og godt kunne lede tanken hen på en eller anden form for styring. Nærmere enkeltheder herom kan dog ikke offentliggøres på nuværende tidspunkt — da »styrmanden« synes at spille på de mest forskelligartede instrumenter, og ofte uden at de pågældende selv har den mindste anelse derom! — — —

Hvad alt dette er, og hvad det i den sidste ende vil føre til, ved vi ikke, men redaktionen har all mulig grund til at følge sagen med største opmærksomhed og er da også i regelmæssig kontakt med centeret. Betragter man helhedsbilledet, som det tegner sig verden over, kunne det — med hensyn til arten af denne »operation« — se ud, som om en eller anden hidtil meta- eller parafysisk realitet i stadig større omfang bryder igennem på utallige fronter og trænger ind i vor hverdag. Hvis det går som stillet i udsigt, at et totalt gennembrud vil finde sted inden for de næste 15 måneder, kan det meget vel være en sag, der i betydning står fuldt på højde med tallerkensagen, hvorfor vi har fundet det rigtigst nu, da der allerede har vist sig at være særdeles håndfaste realiteter i den, at delagtiggøre læserne i de oplysninger, vi ligger inde med, — i samme ånd, som det sker fra hovedcenteret: Sådan og sådan, — undersøg det selv, eller lad være.

Tilbage er så spørgsmålet: Er der nogen forbindelse mellem denne sag og de flyvende tallerkener?

Er det et tilfældigt sammentræf i tid af to vidt forskellige ting, — eller er det to sider af én og samme sag? Vi præsenterede i sidste nummer et forsøg på at skitsere en helhedsløsning. Måske er forbindelsen en helt anden, måske er der slet ingen, men nægtes kan det vel ikke, at mangt og meget i de to sager tyder på et fuldkommen parallelt forløb, eventuelt hen imod et fælles klimax.

Praktisk talt alle seriøse UFO-instanser verden over synes at regne med for givet, at tallerkenaktiviteten vil munde ud i et eller andet, ligesom der lader til at herske en almindelig fornemmelse af, at det er ved at nærme sig.

Denne opfattelse bygger ikke alene på udviklingen i det hidtidige hændelsesforløb, men støttes også af praktisk talt den samlede kontaktlitteratur.

Adamski danner ingen undtagelse, — som det også blev påpeget i artiklen om »helhedsløsningen« i sidste nummer. Det synes dog som om denne side af hans beretninger i vid udstrækning er blevet overset, måske fordi han selv — eventuelt som led i en vis form for »pædagogik« med henblik på snarere at blive hørt — ikke udbredte sig så meget m.h.t., hvor det hele ville føre hen. Spredte bemærkninger rundt om i hans skrifter, især i de mere »avancerede«, giver dog et fingerpeg, der blev yderligere bekræftet, når man i snævrere kredse gik ham nærmere på klingen om dette spørgsmål. En af hans mest afgørende udtalelser desangående blev citeret i forrige nummer. Den blev gentaget fuldkommen enslydende ved flere lejligheder; — og flere andre eksempler kunne gives.

En enkelt læser har på baggrund af artiklen om »helhedsløsningen« konkluderet, at så måtte vel Adamski kunne være en af »de sidste tiders falske profeter«. Tanken som sådan er ikke ny; det er jo langt fra første gang, hans beretninger antydes, at være falske. Og »forført« en del mennesker har han vel også. — — —

Når man har truffet Adamski personligt, er det dog meget vanskeligt at betvivle hans hensigter. Derimod er det muligt, at visse pædagogiske bestræbelser netop — stik imod hensigten — har forårsaget, at en del mennesker har misforstået ham totalt. — Vi ved det ikke.

Hvadenten der er forbindelse eller ej mellem Universal Link fænomenet og de flyvende tallerkener, så har SANDHED i hvert fald en mening om dem. Som svar på et nærliggende spørgsmål, der da også er fremsat af adskillige læsere, gengiver vi her tillæg nr. 5 og 6 til den oprindelige dokumentarberetning:

Om flyvende tallerkener

Som resultat af en korrespondance, jeg førte i december 1961 med (nu afdøde — O.a.) Mr. Waveney Girvan, redaktøren af »Flying Saucer Review«, overrakte jeg Richard Grave følgende spørgsmål at stille Mesteren, når lejlighed bød sig: —

»Er der på nuværende tidspunkt nogen speciel forbindelse mellem Flyvende Tallerkener og det nye, direkte Universelle Forbindelsesled?«

Den 28. december bragte Richard Grave mig følgende budskab, der var blevet dikteret til ham på den sædvanlige måde: —

»Waveney Girvan er et betydningsfuldt redskab for det Universelle Fremskridt. Han er blevet udvalgt til at engagere sig i den forskning, han går så højt op i.

Fredag den 7. februar 1958, kl. 02.57 GMT, på et punkt øst for Moskva, kommunikerede en russisk videnskabsmand ved hjælp af armbevægelser med piloten i et recognosceringsfartøj (Scout craft) fra Mars, mens fartøjet svævede kun 18 fod over jorden.

Lørdag den 11. april 1959, kl. 19.13 GMT, etablerede et hold russiske videnskabsmænd den første og eneste interplanetariske radiokontakt med planeten Mars. Marsboerne gennemtrængte solregionen ved hjælp af lydbølger, båret af meteoritter, der er karakteristiske for Ruslands solregion. Den sovjetiske interplanetariske kommission har nu haft held med at opfange disse lydbølger og tyde dem intelligent.

Kun to vellykkede landinger af recognosceringsfartøjer fra Mars har fundet sted. Den ene var ved Sevastopol, torsdag den 18. juni 1959, kl. 11.02 GMT, og den anden var ved den nordlige sektor af Moskva, søndag den 4. oktober 1959, kl. 16.52 GMT. Sidstnævnte fartøj samt dets besætning på fire marsboere blev fotograferet af en russisk kvinde, der er tilknyttet den interplanetariske forskningsafdeling under det russiske Departement for Teknologi, interplanetarisk sektion.

Selv om russerne er i stand til at registrere al aktivitet af recognosceringsfartøjer fra planeten Mars, har ingen af deres slags på noget tidspunkt haft held til at borde disse fartøjer, men dette vil ske i februar 1962«.

Den 3. januar bragte Richard Grave mig et nyt budskab — igen dikteret på sædvanlig måde: —

»Kl. 02.00 GMT, den 2. februar 1962 begynder den sidste fase inden DAGEN. Denne kendsgerning må gerne bekendtgøres vidt og bredt.

Den planetkonstellation, der da vil herske, vil ikke på nogen måde have forbindelse med russernes indtrængen i et recognosceringsfartøj fra Mars.

Fartøjet vil gå ned på et punkt, $1\frac{1}{2}$ km vest for Kallinin kl. 15.45 den 6 februar. Det vil starte igen kl. 16.11 samme dag. Under landingsperioden vil en major i den russiske hær sammen med to civile politimænd borde fartøjet. De vil forsøge at frigøre fartøjets ydre cylinder for at nå de fire besætningsmedlemmer, men de vil ikke finde nogen udløsningsmekanisme på fartøjets yderside. Russerne vil imidlertid godt nok være i stand til at se den indre cylinder samt besætningen og kabinens indhold iøvrigt.

Russerne vil ikke nå at få et kamera til stedet i tide, inden fartøjet starter, og de vil derfor gå glip af denne lejlighed til at fotografere landingen. Selv om russerne indtil nu har været i stand til at registrere al aktivitet af fartøjer fra Mars, vil det dog ikke lykkes dem at registrere netop dette fartøj, udelukkende på grund af meteor-forstyrrelser, der vil opstå på grund af øget intensitet under den givne planetkonstellation. Denne tingenes tilstand vil vare indtil august 1962.

Marsboerne vil være i stand til at registrere landingen ved hjælp af deres yderst avancerede elektroniske data-anlæg, hvis rækkevidde strækker sig helt ud til Venus«.

Jeg (Richard Grave) spurgte: »Mester, hvad slags mennesker er disse marsboere?«

»De er af lignende fysisk form som jordmennesker, endskønt meget højere end de fleste; og endvidere er de nogle af de højest intellektuelt udviklede blandt kendte skabninger.

De besidder et særligt mentalt talent for at optage kontakt med mennesker på Jorden og således skabe mulighed for psykisk udveksling. De har udviklet en naturlig, nuclear evne til at frembringe astral projektion, hvilket meget ofte forveksles med spiritistiske fænomener.

Både Waveney Girvan og John Lade er under indflydelse af marsboere af højt intellekt, og fra denne kilde hidrører deres naturlige, objektive interesse«.

Der er meget, man kan undre sig over i dette svar; vi skal kort påpege nogle enkelte punkter:

På et spørgsmål om flyvende tallerkener (i almindelighed) svares med detaljeret omtale af nogle enkelte, konkrete tilfælde, — og ikke et ord om al den øvrige tallerkenaktivitet gennem de sidste 19 år.

Disse konkrete tilfælde er os ikke tidligere bekendte, men kan muligvis være identiske med nogle landinger i Rusland, som der på et vist tidspunkt verserede visse rygter om i forskellige UFO-blade, hvor det angaves, at oplysningerne var sluppet ud via nogle flygtninge. Tidspunkterne kan godt passe.

De nævnte tilfælde af besøg fra Mars angives at være de hidtil eneste. — Hvad så med Allingham's beretning fra 1954? — Allingham's marsmand var også temmelig høj.

Mars-rumskibe omtales, — ikke andre. Marsbo-

erne angives at være »af lignende fysisk form som jordmennesker«. Til sammenligning kan mindes om at marsboerne ifølge Adamski adskiller sig fra de øvrige rummennesker i flere forbindelser: Kun ca. 50 år forud for os, mens de andre er årtusinder forud. Under »mødet på Saturn« måtte Adamski og mars-repræsentanten ene af alle have »et apparat på hovedet for at kunne huske alt, hvad der blev sagt«. O.s.v.

Under Adamski-Honey affæren fremsatte d'her rer gensidige beskyldninger om at være under mental påvirkning af (negative) marsfolk.

Der hentydes til planetkonstellationen den 2. februar 1962. Det var ellers natten mellem 4. og 5. februar det år, der var så megen tale om.

Yderligere vurdering og eventuelle konklusioner overlades til læserne. — —

Red.

— Ligegyldigt, hvem det er, så er hans køretøj ikke støjdæmpet!

BLÅ SCHIZOFRENI.

*Lydløse, vidnefyldte skrig —
store, tomme pupiller,
der beder om latter
gennem et svagt smil,
tavs kvinder og mænd,
forvredne, grå læber,
farveløst, tjavset hår,
hændernes krampagtige knytten
om milde, små roser,
der dufter som balsam
i et stedsegrønt virvar
af urolige følelser,
den evige flamme af paradokser
skyller gennem rummet.*

Tine Munk.

TAVSHEDSMUREN

Til forsvar for Wilbert Smith

Der er een ting ved sagen om de flyvende tallerkener, der mere end nogen anden side af UFO-studiet har været årsag til uoverensstemmelser inden for de mange og forskelligartede studiegrupper og organisationer, der er spredt rundt om i verden, — nemlig spørgsmålet om, hvorvidt de fremmede besøgende er menneskelige væsener eller ikke. Hos de efterhånden mange, der mener, at dette virkelig er tilfældet, er denne opfattelse i reglen kombineret med en tro på, at disse mennesker fra rummet har bragt en ny filosofi med sig ind i det jordiske menneskes tankeverden:

En kosmisk filosofi.

Den mand, som har gjort mere end nogen anden på denne planet for at overbringe os denne filosofi om en Universel Menneskehed, er *George Adamski*. Ved sit mod — på trods af foragt og spot — og ved sin alvorlige og stadige insisteren på, at de begivenheder, som han omtaler og hævder er sande, også er *virkelige* og objektive, — har han overbevist tusinder af mennesker i alle samfundsklasser og af alle farver og trosretninger om, at en stor kosmisk plan er ved at folde sig ud, og at begivenheder, der fandt sted for mange, mange år siden, nu er ved at bære frugt.

Kun få af de i øvrigt mere velkendte personer, der har beskæftiget sig med UFO-sagen, tror på Adamski's påstande. F.eks. hævder de fleste af videnskabsmændene blandt dem, at menneskeligt liv ikke er muligt andre steder i vort eget solsystem, og at de fremmede i de flyvende tallerkener derfor ikke kan være menneskelige væsener; — eller, hvis de er det alligevel, så må de stamme fra planeter i andre solsystemer, der ligger så langt borte fra Jorden, at det gør rumskibs-rejsen hertil til en eengangs-foreteelse for besætningen.

Der er imidlertid eet navn inden for de videnskabelige ufologers rækker, som jeg mener, sikkert vil overleve de andre; — og dette fordi denne videnskabsmand, samtidig med at han elskede menneskeheden, var en fordomsfri og upartisk mand. Også han endte med at tro på eksistensen af en *universel* menneskehed. Hans undersøgelser, der strakte sig over mange år, førte ham fra en tilstået skepsis frem til en fuldstændig godkendelse af en altomfattende Kosmisk Filosofi. — Denne Kosmiske Filosofi viser sig både i de store linier og i detaljerne at være identisk med den af *George Adamski* fremførte.

Wilbert B. Smith døde af kræft, da han var 52 år gammel. På det tidspunkt, da han døde, var han inspektør for »Radio Regulations Engineering«, der sorterede under det canadiske transportministerium i Ottawa, og han havde ansvaret for den tekniske side af alle de sager, der havde at gøre med radio-kommunikation i hele Canada, standardudstyr, relations-linierne, radiomateriel i almindelighed, samt studiet af radioforstyrrelser.

Wilbert Smith's alt for tidlige død var et hårdt slag for ufologer over hele verden.

Nu betvivles imidlertid hans autoritet. Wilbert Smith var bl.a. leder af et canadisk regerings-program, der gik under navnet »Projekt Magnet«, og som man altid har forstået som værende en officiel canadisk undersøgelse af UFO-problemet. Denne antagelse anfægtes nu.

Her følger indholdet af en artikel, der blev offentliggjort i juli/august-nummeret 1964 af »Flying Saucer Review«. Artiklen har overskriften:

»Hvad var sandheden om Projekt Magnet?«

Mr. Wilfred Daniels har foretaget nogle undersøgelser vedrørende det canadiske Projekt Magnet, der blev ledet af afdøde Wilbert B. Smith. Mange

UFO-forskere har troet, at dette projekt var en sag, der på en eller anden måde stod under den canadiske regerings beskyttelse, og bøger og tidskrifter, der omhandler flyvende tallerkener, — deriblandt også »Flying Saucer Review« — har været af samme opfattelse. Oplysningerne herom må, så vidt som Mr. Daniels kan efterspore det, stamme fra et canadisk leksikon efter Mr. Smith's død eller fra ham selv direkte, mens han levede. Den 29. april 1964 modtog Mr. Daniels imidlertid fra den Canadiske Regerings Transportministerium følgende svar på sin forespørgsel. Brevet er underskrevet på Mr. F. G. Nixon's vegne, idet Mr. Nixon er leder af afdelingen for telekommunikation og elektronik. Brevet lyder som følger:

»Deres brev af 2. april 1964, der anmoder om en afklaring på, om Transportministeriet undersøgte uidentificerede flyvende objekter i årene fra 1950 til 1954, og om Mr. W. B. Smith var leder af en sådan undersøgelse, er blevet overgivet os til behandling.

Som svar på Deres forespørgsel skal vi gentage, at dette ministerium ikke på noget tidspunkt har udført forskningsarbejde m.h.t. uidentificerede objekter. Som Mr. Dupuis meddelte i Hansard den 4. december 1963, blev et lille undersøgelsesprogram gennemført med henblik på geo-magnetisme af dette ministeriums telekommunikationsafdeling i årene 1950-1954. Denne lille undersøgelse blev iværksat for at studere magnetiske fænomener, særlig de fænomener, der følger af usædvanlige grænseforhold i den grundlæggende elektro-magnetiske teori.

Mr. Smith ledede dette lille undersøgelsesprogram vedrørende geo-magnetisme. Men samtidig havde han en personlig interesse for den nævnte sag, og han havde tilladelse til i sin fritid at bruge det specielle udstyr, der benyttedes til undersøgelsen, — i den tid, hvor dette udstyr ikke skulle bruges af ministeriet. Dette personlige projekt var ikke til nogen udgift for ministeriet eller fik nogen beskyttelse derfra. Det var simpelthen en privat undersøgelse, som Mr. Smith foretog. Vi håber, at ovennævnte vil kaste lys over enhver misforståelse m.h.t. dette ministeriums arbejde angående uidentificerede flyvende objekter.

»Flying Saucer Review«'s politik har altid været at offentliggøre sandheden, sådan som det ser den,

men det er ofte stærkt mistænksom over for de fleste meddelelser, der kommer fra regeringer vedrørende emner, der har med UFO'er at gøre. Vi spørger vore canadiske læsere, om de kan kaste yderligere lys over dette mysterium.

— Så vidt uddraget fra »Flying Saucer Review«.

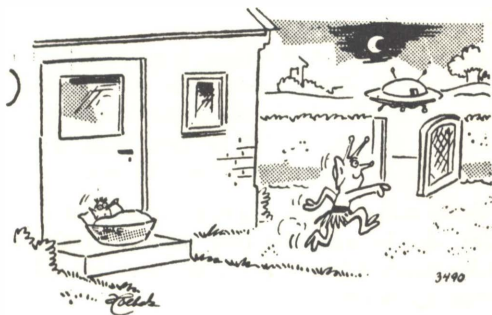
Sandelig, hvad er sandheden? — Her har vi en regerings-embedsmand, muligvis en tidligere kollega til Wilbert Smith, der benægter, at Projekt Magnet stod under regeringens beskyttelse, hvad der jo netop var årsagen til, at projektet fik sin enestående placering i UFO-forskningens annaler. Er dette enden på en »illusion?«

Aimé Michel anses for en nøjagtig, realistisk, videnskabelig forsker inden for UFO-sagen. Er dette måske kendsgerningerne? — Jeg citerer fra hans bog »Sandheden om de flyvende tallerkener«, 3. del, kapitel 3, der har overskriften »Nøglen til gåden«:

»Shirley's Bay Observatorium (Canada)«.

»I det sidste kvartal af 1953 gav den canadiske regering Transportministeriet og Departementet for Militær Forskning den opgave at bygge et observatorium, der skulle være specielt udstyret til at løse problemet m.h.t. de flyvende tallerkener, der officielt kendes under betegnelsen »UFO«, — »Uidentificerede Flyvende Objekter«.

For de midler, der blev bevilget af disse to departementer, blev observatoriet anlagt i Shirley's Bay, ca. 16 km vest for Ottawa. Det blev ledet af Mr. Wilbert Smith, telekommunikationsingeniør i Transportministeriet og specialist i elektronik. Nogle af de elektroniske apparater, der blev installeret i Shirley's Bay af Mr. Smith selv, er »fuldstændig hemmelige og ukendte« ifølge et communiqué, dateret den 2. december 1953.

Mr. Smith samlede omkring sig en stab af specialister på forskellige områder inden for videnskaben: Dr. James Watt, fysiker fra Departementet for Militærforskning; Mr. John H. Thompson, endnu en telekommunikationsspecialist; Professor J. T. Wilson fra Toronto Universitetet; Dr. G. D. Garland, ekspert i tyngdekraft fra »Dominion Observatory«, — samt andre forskningsassistenter.

Observatoriet i Shirley's Bay er kun det ydre og synlige symbol. Stående ordrer er blevet givet til alle meteorologiske stationer fra den amerikanske grænse til polarområderne, til kaptajnerne på skibe til søs og på de store søer, til flyvere og til enhver i statens tjeneste om at rapportere enhver flyvende tallerken, der bliver set.

Dette forskningsinstitut kan betragtes som en organisationsmodel.

Den kendsgerning, at sådanne pengemidler er blevet stillet til dets rådighed, retfærdiggør den antagelse, at beslutninger blev taget på et meget højt plan. Det blev faktisk bekendtgjort i december 1953, at projektet havde den kraftigste tænkelige støtte, nemlig fra de to højeste videnskabelige autoriteter i Canada: Dr. O .M. Solandt, præsident for Militærforskningsdepartementet, og Mr. Dean Mackenzie, ex-præsident for det Nationale Råd for Videnskabelig Forskning.

Begge har været interesseret i dette problem siden 1948 og mener, at *tilsynecomsten af besøgende fra en anden verden i den jordiske atmosfære i de sidste par år er en mulighed, som ikke kan forkastes*. Mr. Smith selv mener, at der er 60 % chance for, at dette er sandheden.

Enten er den anerkendte franskmænd Aimé Michel's kendsgerninger forkerte, eller også er der en eller anden, der stikker blå i øjnene på os andre; og det ville ikke være første gang, en regeringskilde prøvede noget sådant.

Før vi imidlertid alle tager vore fyldepenne op eller læner os rådville over vore skrivemaskiner, parate til at slås med det canadiske Transportministerium i Ottawa, så lad os læse, hvad Wilbert Smith selv har at sige om Projekt Magnet.

Denne artikel er taget fra mindeudgaven af »Top-side«, den bulletin, der blev udsendt af Ottawa Flying Saucer Club, — kort efter deres højt elskede grundlæggers død:

PROJEKT MAGNET

Det Canadiske Flyvende-Tallerken-Undersøgelelsesprogram.

W. B. Smith.

Projekt Magnet blev autoriseret i december 1950, efter at W. B. Smith havde anmodet det canadiske Transportministerium om tilladelse til at bruge ministeriets laboratorium og hjælpemidler til at studere uidentificerede flyvende objekter og fysiske principper, som måtte vise sig at være involveret.

Programmet bestod af to dele. Første del gik ud på at samle så mange data af høj kvalitet som muligt, analysere dem og — hvis muligt — drage konklusioner af dem. Anden del bestod af en systematisk undersøgelse af alle vore grundbegreber i håbet om, at en modsigelse ville dukke op, som måtte kunne vise sig at være nøglen til en ny teknologi.

Uheldigvis blev programmet plaget af velmenende, men vildledte journalister, som var på udflugt efter sensationelt stof eller stof, der kunne bruges til politiske formål, — og det i en sådan grad, at både de, der arbejdede på projektet, og Transportministeriet selv befandt sig i en forlegen situation. Derfor, da Projekt Magnet-rapporten var blevet udarbejdet, og der blev søgt om tilladelse til udvidelse af undersøgelsens arbejdsområde med støtte fra statens finanser, blev det i 1954 endeligt besluttet, at dette ikke ville være tilrådeligt på grund af den publicity, som hele dette projekt havde lidt under. Transportministeriet lod officielt Projekt Magnet falde i oktober 1954, selv om ministeriet viste sin villighed til at tillade den fortsatte brug af laboratoriets hjælpemidler, forudsat at dette kunne gøres, uden at det medførte nogen udgift for det offentlige. Projektet fortsatte under disse forhold og gik for så vidt under jorden. Den Canadiske Regering tager ikke del i projektet og er ikke på nogen måde ansvarlig for dets konklusioner.

De konklusioner, der blev draget af Projekt Magnet, og som indeholdes i den officielle rapport, blev bygget på en uelastisk statistisk analyse af observationsrapporter og var følgende: Der er 91 % sandsynlighed for, at i det mindste nogle af observationerne var af virkelige objekter af ukendt oprindelse. Der er ca. 60 % sandsynlighed

for, at disse objekter var fremmede fartøjer (fremmede i betydningen: af ikke-jordisk oprindelse).

De konklusioner, der blev draget på grundlag af studierne vedrørende de fysiske grundbegreber, var følgende: Mange af vore fundamentale begreber er i sig selv tvetydige, og en fuldstændig anderledes filosofi kan bygges op på alternativerne. Mange af disse alternativer fører til meget simple beregninger og fremstillinger, der ikke behøver at tage deres tilflugt til et sammensurium af rettelser for at blive altomfattende. Endvidere er nogle af vore forestillinger forkerte m.h.t. felter og deres opførsel.

Projekt Magnet's seneste bestræbelser har gået ud på at følge alle tråde op. Mange af disse har været blindgader, men nogle få var ganske betydningsfulde og rigeligt de store anstrengelser værd. For øjeblikket er et bestemt mønster ved at tage form, og fundamentet til en ny teknologi er ved at blive lagt; — en teknologi, som i bogstavelig forstand sikkert vil føre os til stjernerne.

Dette var Wilbert Smith's artikel uforkortet. —

Hvad kan man sige til den? — Overskriften taler for sig selv. En mand som Wilbert Smith ville ikke vedføje en så grandios titel, som »Det Canadiske Flyvende-Tallerken-Undersøgesprogram«, hvis det ikke var sandhed, at det forholdt sig således.

Følgende udtalelse er særlig fængslende:

»Transportministeriet lod officielt Projekt Magnet falde — — etc., »selv om ministeriet viste sin villighed til at tillade den fortsatte brug af laboratoriets hjælpemidler, forudsat at dette kunne gøres, uden at det medførte nogen udgift for det offentlige«. — og gik (projektet) for så vidt under jorden«.

— Hvilket tyder på, at der har været en reorganisering fra projektets officielle til dets uofficielle stilling, som tillod »den fortsatte brug af laboratoriets hjælpemidler, forudsat at dette — — etc.«.

Alt dette lyder ikke som et »lille undersøgelsesprogram« eller en »mindre undersøgelse«, som antydet af Mr. Dupuis i Hansard. For den sags skyld ville det være interessant at vide, hvorfor Dupuis og Hansard interesserer sig for sådan en lille sag, da denne — ni år efter begivenheden — sikkert ville være gemt og glemt.

Det er også mærkeligt, at den periode, der kaldes

Projekt Magnet's »livstid«, netop falder sammen med den periode, hvor »et lille undersøgelsesprogram inden for geo-magnetismens område blev udført af Telekommunikationsdepartementet«, nemlig 1950-1954.

Dette forsøg på at nedvurdere betydningen af Wilbert Smith's undersøgelse gør én — om ikke andet — endnu mere mistænsom over for hans bagvaskeres hensigter.

»Dette lille program« — »denne mindre undersøgelse« — »men han havde også en *personlig* interesse i denne sag, og han havde tilladelse til at bruge dette specielle udstyr i sin fritid«. —

Kan man forestille sig Mr. Smith være færdig hver eftermiddag kl. 16,30 — og derefter fare af sted for at se, om nogle af instrumenterne skulle vise tilstedeværelsen af en flyvende tallerken — ?

»Dette *personlige* projekt — var blot en privat indsats fra Mr. Smith's side «?

Det ville også være interessant at vide, hvor i brevet fra Transportministeriet Mr. Dupuis's udsagn i Hansard slutter, og Mr. Nixon's brev fortsætter. Man lades tilbage med det indtryk, at alle informationer vedrørende Wilbert Smith fandtes i Hansard-rapporten. Hvis de gjorde det, hvorfor så hele denne diskussion i Hansard og — sandsynligvis — i Parlamentet om en uvigtig undersøgelse så lang tid efter. Hvis de derimod ikke fandtes der, så er resten af Mr. Nixon's brev ikke oplysninger fra regeringen, men bare fra Mr. Nixon. — Så bliver det et spørgsmål om at tro på Mr. Nixon's ord mod Wilbert Smith's ord!

Mr. Smith's beskæftigelse med dette »lille undersøgelsesprogram« — der varede 4 år, i det mindste! — »inden for geo-magnetismens område« — endte i denne fordømmende udtalelse i hans artikel: »De konklusioner, der blev draget af Projekt Magnet, og som indeholdes i den officielle rapport, blev bygget på en uelastisk statistisk analyse —« — foretaget i hans fritid! — — af observationsrapporter!« — — —

Jeg har bedt min kontaktmand i Ottawa-gruppen — en tidligere Air Force officer, som i nogle år arbejdede sammen med Wilbert Smith — om at undersøge sagen, og jeg håber at kunne bringe flere nøjagtige oplysninger senere.

Til slut vil jeg gerne tilføje en udtalelse, som

afsluttede en serie artikler, der blev givet mig i 1959 af Wilbert Smith selv. Denne udtalelse vil måske kunne hjælpe til at summere hele situationen.

»For nogle år siden grundlagde den canadiske regering verdens første officielle Flyvende-Tallerken-Observationsstation i Shirley's Bay, ca. 16 km vest for Ottawa. For ledelsen af stationen stod Wilbert B. Smith, forfatteren til artiklen på disse sider. Han var på det tidspunkt, da han blev ansat, også ingeniør og ledede Transportministeriets Radiosprednings- og Målingsafdeling, Interkommunikationsdivisionen.

Senere blev den canadiske regering forlegen over for de spørgsmål, der blev stillet i det canadiske Parlament, angående Shirley's Bay stationen — og den blev officielt lukket. Men Mr. Smith's forskning angående de flyvende tallerkener fortsatte uofficielt. Han har nu nået de konklusioner, at rumskibene er virkelige, og at nogle er landet«.

Man kan med god ret spørge: »Hvad er så sandheden om Projekt Magnet?«

Ronald Caswell. / V. W. R.

☆

RAPPORT- hjørnet

UFO-observationer over Skandinavien

I de forløbne to måneder er der indkommet i alt 27 rapporter, der fordeler sig med 23 fra 1966, 1 fra 1965 og 3 ældre rapporter. Desuden er der indkommet en detektorvarsling fra Nakskov, hvor detektoren ringede den 15. marts kl. 1515-1518. Vejret var skyet, og der blev ikke observeret noget objekt.

Langt de fleste rapporter har været af god kvalitet, og det har været vanskeligt at finde de mest interessante frem, idet de alle var gode. Foruden de rapporter, som er beskrevet nærmere her i bladet, var der observationer fra Vordingborg, Roskilde, Nakskov, Rørvik, Stavanger, Kværndrup, Ubberud, Nyborg, Albertslund, Kastrup, Søborg, Fredericia, Odense, Viborg, Knudshoved og København.

På nuværende tidspunkt har vi i øvrigt modtaget en del rapporter vedrørende observationer den 30. juni, 31. juli samt 15. august. Der er den mulighed, at der i alle tre tilfælde ikke har været tale om flyvende tallerkener. Da der imidlertid er mere materiale på vej, er sagerne ikke færdigbehandledede. Hvis De har set et objekt en af de pågældende dage (eller en hvilken som helst dag!) så husk at indsende rapport til SUFOI.

Skemaer kan rekvireres hos Rapportcentralen.

UFO- fotografier

Vi har modtaget to film til undersøgelse. Der blev taget et billede i forbindelse med en observation af herr S. Larsen, Fredericia, den 14. juli. Billedet viser nogle mærkelige lyspletter, der ikke svarer til det observerede. Det tyder nærmest på falsk lys på filmen, men apparatet skulle have været i orden, så der er ikke umiddelbart nogen forklaring på fænomenet.

Fra Tindbæk har vi fået tilsendt en Kodacolor 8 mm farvefilm, hvorpå der skulle være 4-5 fod film af et UFO observeret natten mellem den 15. og 16. august. Selv om objektet var tydeligt, har der imidlertid ikke været nok lys til, at objektet kan ses på filmen, der er helt sort.

Begge film er kun foreløbigt undersøgt, idet de blev modtaget kort tid før redaktionens slutning. Skulle der komme nye aspekter i sagen, vil de blive bragt i næste nummer.

Smithsonian

Ved redaktionens slutning var der ikke modtaget noget nyt fra Smithsonian.

Der har endnu ikke meldt sig tilstrækkeligt med deltagere i Project Moonwatch til, at der kan ydes landsdækning. Vi håber, at det kommer snart. Husk, at en observations værdi bliver stærkt forøget, når den kan blive bekræftet flere steder fra. Derfor er det så vigtigt med landsdækning.

På givne foranledning skal vi også gøre opmærksom på, at der *ikke* vil blive ringet til deltagerne på et ukristeligt tidspunkt. Flere har udtrykt bekymring for at blive vækket klokken tre om natten, men det vil ikke blive tilfældet.

☆

ej

Et mystisk lys

Den følgende observation er fra Falster og fandt sted den 15. juni sent om aftenen. Som nævnt i tidligere numre af UFO-NYT er der af og til blevet set lys over Østersøen, nærmere betegnet Rügen. Det har drejet sig om en slags militære ballonblus, og man har især iagttaget dem omkring den 1. og den 15. i hver måned. Disse lys blev også iagttaget den 15. juni, men tidligere på aftenen end den følgende observation foregår.

Herr H. D. Jørgensen fra Stubbekøbing havde om aftenen været på besøg hos sin kæreste, der bor nær fyret ved Grønsund Badestrand. Han kørte derfra kl. ca. 2330 ad vejen, der går langs stranden. Efter et par kilometers kørsel kom han til det sted, hvor vejen drejer mod sydvest, væk fra stranden. Der fik han en fornemmelse af at blive iagttaget, så sig omkring, men bemærkede intet. Imidlertid holdt han stille et stykke tid uden lys på cyklen.

Observatøren så så et rødt lys i retning mod Østerskoven. Det kom nærmere med en hastighed, som han betegner »som en langsomtgående cykel«. Jørgensen mærkede, at det måtte være det, som han havde følt iagttag ham. Objektet var rødt og rundt. I midten var der et rundt felt med en lysere rød farve. På »klokken 10 og klokken 2« på objektet sås to små, hvide lys. Selve objektet tændtes og slukkedes hele tiden, men de to hvide lys lyste konstant. Observatøren tog tid på denne pulseren, og det viste sig, at objektet var slukket 5 sekunder, tændt 2 sekunder og så videre.

Objektet kom nærmere, og Jørgensen blev urolig, følte en mærkelig kulde samt fik gåsehud over hele kroppen. Objektet fløj ud over vandet, stod ligesom stille et øjeblik og ændrede derefter kurs mod øst og forsvandt med kolossal hastighed.

Observatøren anslår selv objektets størrelse til 50 m. Afstanden til objektet har vel været 500 m.

Samlet observationstid 10 minutter.

ej

☆

Aktivitet over Midtjylland

I august har der været en del aktivitet over Midtjylland. Selv om: vejret mange dage og aftener var dårligt, blev der alligevel registreret en del objekter, såsnart skydækket spredtes. Vi skal her nævne et par af observationerne.

Den 7. august om aftenen var herr og fru T. T. Møller på observation ved Tindbæk nær Randers. Man havde som sædvanlig set en del satellitter, da fru Møller kl. 2330 pludselig fik øje på et stærkt-lysende, dybrødt objekt i øst. Objektet fløj vandret med kurs mod NNV og passerede lavt over horisonten, der i dette tilfælde var en bakke mod NØ. Det var vanskeligt at se den nøjagtige form på objektet, men det havde en forhøjning på oversiden som en kuppel. Lyset var stærkest fra kuplen. Objektet pulserede meget kraftigt i takten streg-streg-prik, alt imens farven blev lysere rød for hver takt: dybrød, matrød, rødorange — dybrød, matrød, rødorange og så videre. Selv om man ikke kunne se egentlige detaljer ved objektet, forekom det dog observatørerne, at objektet roterede højre om, idet farverne ligesom bevægede sig over overfladen på objektet. Objektet var ærtstort i udstrakt arm. Samlet observationstid blev to minutter. Vejret den pågældende aften var klart og stille. Objektet passerede lige over Månen, hvis spids lige netop var synlig over bakken.

Eet døgn senere, altså den 8. kl. 2220, sker der noget igen. Herr Carl Johansen fra Herning fortæller:

»Kl. 2220 kom Ib Larsen og jeg kørende ad Ringkøbing-Herning landevejen. Vi befandt os ca. 10 km fra Herning, da vi pludselig fik øje på en lysende genstand foran os på himmelen. Vi satte farten ned og stoppede til sidst helt op og slukkede

derefter vognens lygter. Genstanden lyste svagt rødlig, og den øverste del lyste stærkt rødlig. Faconen skiftede fra ellipseformet til mere kuplet. Den lignede de fotos af flyvende tallerkener, som findes i SUFOIs UFO-pjece på forsiden foroven og på bagsiden foroven i midten. (Det drejer sig om billedet fra US Coast Guard samt GA's moderskib med tallerkener [ej].)

Vi iagttog genstanden, som hang ubevægelig i fyrrer sekunder. Derefter foretog den nogle imponerende drejningsmanøvrer. Tilsyneladende accelererede den, hvorefter den foretog et elegant sving opad og blev hurtigt mindre og mindre og forsvandt til sidst af syne. Den samlede observations-tid var 3-4 minutter«.

Iflg. »Herning Folkeblad« fra den 12. august er noget lignende blevet set fra Bording øst for Herning tidligere på aftenen. Det er endnu ikke lykkedes at få opsporet disse observatører.

Pladsen levner os ikke mulighed for at beskrive al den aktivitet, der foregår, så vi vil slutte af med en observation fra den 16. august fra Åbyhøj.

Det var klart vejr natten mellem den 15. og 16. og derfor var herr I. Nørtoft gået udendørs med sin astronomiske kikkert for at betragte himmelen. Kl. 0130 gik observatøren lidt væk fra kikkerten for at se efter satellitter. Der sås ingen satellitter, men derimod kom der tre stjernesud i løbet af en 10 minutter. Pludselig får Nørtoft øje på fire objekter i tæt formation ca. 40° oppe mod sydøst. Deres form var nærmest ovale. De var svagt gullige i

kanten, medens deres kerne beskrives som »en mellemting mellem lysegrå og mørkegrå, ligesom farven af de mørkere felter på Månen«.

Objekterne fortsatte med kurs NV, indtil de var i stik nord og 70° oppe. Så foretog de en pludselig og skarp kursændring mod vest. Da de nåede ned i 40° højde, forsvandt de pludselig. Det var hurtige objekter, idet hele observationen kun varede otte sekunder. Objekterne var ærtstore i udstrakt arm, og de var helt lydløse.

ej

☆

Telemeterskive i Vestjylland

»På min sommerferierejse befandt jeg mig den 30. juli i toget på jernbanestrækningen mellem Skjern og Ringkøbing. Jeg stod ved vinduet og så ud over Ringkøbing Fjord, da jeg fik øje på et ovalt, sølvskinnende, lille objekt på størrelse med en underkop. Det svævede bare 3-5 meter fra jernbanen og fløj med glidende bevægelser op og ned og frem og tilbage. Tilsyneladende bevægede det sig over det samme sted. Selv om toget bevægede sig hurtigt væk fra objektet, kunne jeg se det temmelig længe«.

Denne observation blev foretaget af herr F. M. Pedersen, København, og observationen fandt sted kl. 1535.

ej

Satelitter contra UFO'er - eller »Hvad var det, jeg så?«

I de første par år af rumalderen var det stadig en begivenhed, når en satellit blev sendt i kredsløb. Derfor blev det som regel offentliggjort, når en bestemt satellit kunne ses over et bestemt område. Men snart begyndte besværlighederne.

På begge sider af Atlanterhavet øgedes anstrengelserne og »rumkiks« blev sjældnere og sjældnere, hvorfor antallet af satellitter voksede. Desuden kom der fart i opsendelsen af militære satellitter; kun en del af disse opsendelser blev annonceret. Med andre ord blev det svært for menigmand at holde blot nogenlunde rede på, hvad der for rundt over hovedet på ham.

Med tiden er det blevet meget svært — selv for eksperterne! Man har måttet bruge store EDB-maskiner for i det hele taget at kunne holde rede på alle tingesterne. Der er sandelig også noget at holde styr på, idet de egentlige satellitter er den mindste part. Ved de fleste opsendelser sker der det, at et eller to rakettrin går i kredsløb sammen med en hel del stumper, som f. eks. beskyttelsesskjold og lignende. Dette affald vil i de fleste tilfælde gå i kredsløb i en anden bane end satellitten.

Både af hensyn til den videnskabelige forskning, som af militær nødvendighed, er man tvunget til

at vide besked med hver enkelt stump og dens bane. Der kommer nye dele op hver dag (en raket, der eksploderede, gav hundrede!) ligesom der også går dele til grunde. Man forstår derfor de problemer, som dukker op ved sporing og identifikation af alle disse himmelobjekter, og da man i militære kredse stadigvæk anser et raketangreb for en mulighed, er det tvingende nødvendigt, at objekterne identificeres.

Hvordan skal en stakkels ufolog så have en chance for at vide, hvad der er en satellit, og hvad der er et UFO? Ja, det er da også umuligt! Imidlertid skal jeg kort ridse nogle retningslinier op til hjælp med at skelne det ene fra det andet.

Ser man et lys gå over himlen, af styrke lig med eller mindre end de mest lysstærke planeter, må man først og fremmest notere sig, om objektet foretager manøvrer, altså kurs-, højde- eller hastighedsændringer. Er dét tilfældet, er der grund til at tro, at det IKKE har været en satellit, idet satellitter ikke kan foretage manøvrer. (En undtagelse er de bemandede og ubemandede rumskibe, som er blevet sendt op indenfor det sidste år. Imidlertid tror jeg, at vi kan se bort fra dem indtil videre). Til gengæld må man gøre sig klart, at disse manøvrer må være virkelig markante, for at man kan udelukke satellitteorien. Det er nemlig helt utroligt, som atmosfæren kan forvrænge synsindtrykene. Selv har jeg tit undret mig over, at f. eks. ECHO pludselig har stået stille et lille stykke tid for derefter at bevæge sig i ryk, gå sidelæns samt slingre i banen, men det har skyldtes atmosfæren. Altså, uden TYDELIGE manøvrer intet UFO.

Hvad med hastigheden? Alle kender jo ECHO, som er 20-25 minutter om at gå over himmelen. Fordi ECHO er blevet set så ofte over Skandinavien, er den desværre blevet til en »standard-satellit«. Når folk siger, at »den fløj hurtigere end en satellit«, så mener de som regel, at den fløj hurtigere end ECHO. Men i virkeligheden er ECHO en langsomtgående satellit, fordi den befinder sig så højt over jorden. (Hastigheden er den samme, som for andre satellitter, men da den er længere væk, virker den langsommere set fra jorden). Hvis lyset nu bevæger sig stærkt, stærkere end ECHO?

Ja, de bemandede rumskibe samt nogle af de ubemandede går i højder varierende mellem 350 og 165 km. De laveste vil fare over himmelbuen på bare 1-2 minutter. Ser De noget, der går endnu hurtigere, er det sikkert ingen satellit.

Kursen, da? Ja, der er efterhånden sendt satellitter op i alle mulige og umulige retninger, selv

mod jordrotationen, så derfra kan man altså ikke slutte noget sikkert. Generelt kan man sige, at går objektet mod jordrotationen (fra den østlige til den vestlige horisont) bør man være på vagt, idet det stadig vil høre til undtagelserne, at et jordisk objekt går modsat rundt.

Hvis lyset pulserer? Selv meget kraftig pulsering kan skyldes atmosfærens forvrængning. Det samme gælder for farveskift.

Hvad så med størrelsen? De mest lyskraftige satellitter svarer nogenlunde til de mest lysstærke planeter. Under gunstige observationsforhold kan de nye, store rumskibe lyse endog en smule stærkere.

Resumé: Der er altså tre ting, hvorved man kan skelne et UFO fra en satellit. Nemlig STØRRELSE (lysstyrke), om objektet foretager tydelige MANØVRER, samt om objektets HASTIGHED er meget stor. Er én eller flere af disse betingelser opfyldt, må De hellere få fat på et spørgeskema i en fart.

Til sidst vil jeg blot tilføje, at såfremt De er i tvivl om, hvorvidt et objekt er et UFO eller noget andet, så send ALTID et skema ind. Vi vil hellere have ti rapporter for mange end én for lidt!

ej.

Blomst

*Mon blomsten har en sjæl,
som søger og higer —
ud gennem rummets hvælv
ad sindets lange stiger?*

*Stjernerne blinker og lokker —
i gult, grønt og rødt.
Blomsten duver og røkker —
ensomt, sårbart og blødt.*

Tine Munk.

*Et politisk system, som er viet til undergang,
gør uvilkårligt meget, der fremmer undergan-
gen.*

Jean-Paul Sartre.

UFOLOGI

Atomforsøgs-områderne og de flyvende tallerkener

af Kenneth L. Larson

West Coast Branch Officer Dir.

En af de interessanteste tallerkenrapporter i længere tid foregik i Socorro, New Mexico, fredag d. 24. april 1964. Denne observation fandt sted 30 miles NV for stedet for verdens første atom-prøvesprængning d. 16. juli 1945. Forfatteren er af den opfattelse, at netop denne tallerkenobservation hænger nært sammen med sprængningen i 1945 og med andre observationer i området. Følgende citat er fra DESERT NEWS AND TELEGRAM, Salt Lake City, Utah, d. 27. april 1964: »Det er et godt sted for en flyvende tallerken. Lige på grænsen af White Sands raketforsøgsområdet . . . netop 30 miles NV for stedet for verdens første atomsprængning. Socorro-politimanden Lonnie Zamora fortæller, at han så den, og politi og militær synes tilbøjelige til at tro ham. Zamora er et »meget pålideligt vidne«, sagde kaptajn i hæren Richard T. Yolder, leder af White Sands Stallion Range. Vice-sheriff James Luckie gav sit syn på sagen: »Det er noget ud over det sædvanlige, noget kun meget få nogensinde har set«.

Zamora berettede, at han fik øje på et æg-formet objekt i ørkenen ca en mile syd for Socorro. Den hvilede på fire støtteben. Han sagde, at maskinen steg og fløj langsomt væk indtil den var ude af syne . . . Genstanden var omtrent på højde med en bil, men større i udstrækning og så ud til at være lavet af et skinnende aluminium-agtigt stof.

Alt, hvad Zamora fandt på stedet, var fire fordybninger i jorden og afsvedne buske og græs. Zamora fortalte det til sergent Sam Chavez fra New Mexico statspoliti. De tog seks andre mænd med

til stedet og fandt fire fordybninger 14 tommer rådets officials bekræftede mærkerne og det brændte græs.²⁾

Det mest interessante ved dette er, at Zamora fortalte, at den aluminium-agtige genstand havde et omvendt V-tegn på siden med tre tværstreger over³⁾. Ingen nation har dette specielle mærke, og U.S. Airforce har et tegn med en stjerne og en tværstreg på sine maskiner. Det lyder fornuftigt, at en hvilken som helst fremmed nation, i besiddelse af en sådan type luftfartøj, ikke ville operere med dette fartøj nær et meget hemmeligt raketforsøgsområde — ej heller ville U.S. Airforce operere med noget hemmeligt fartøj på en sådan måde og i nærheden af en by. Derfor ser det ud til, at ufo'et var af ikke-jordisk oprindelse. Tilmed var der andre tallerkenrapporter i denne periode fra Salt Lake City, Las Vegas, Helena, Montana, Green River og Wyoming. I Green River rettede James Pace en kikkert mod et objekt i luften og så et skinnende rundt lys. Det stod på højkant på himlen og lignede en sølvdollars. Dette fandt sted d. 30. april 1964.

Af stor interesse er den kendsgerning, at to forskellige U.S. Army patruljer hver for sig så en rund, hvid lyskugle stige ned på jorden — og dette foregik d. 3. nov. 1957 ved det samme atomsprængningssted fra d. 24. april 1945. Få timer forinden var mindst syv ufo'er blevet rapporteret i et område nær Levelland, Texas, 238 miles øst for White

²⁾ En mere detaljeret rapport over denne begivenhed er gengivet på bagsiden af vort jan.febr. nummer 1965 — Red.

³⁾ Denne version har cirkuleret i en del af den amerikanske presse, men den skyldes tilsyneladende en misforståelse af Zamora's første, mundtlige beskrivelse af tegnene. — Red.

Sands. Levelland objekterne slukkede billygter og radioer og indvirkede på andre elektriske apparater. De blev set af statspolitiet, militærfolk samt lokale indbyggere og blev beskrevet som glødende i forskellige farver. De landede på marker og veje og en lastbilchauffør ved navn James Long besvime, da en genstand landede på vejen foran bilen. Disse tallerkener blev set i tiden mellem kl. 22,50 d. 2. nov. og 13,30 d. 3. nov. 1957.

Så d. 4. nov. sås et strålende, hvidt ufo ved Salton Sea, Californien, blinkende med et skarpt lys 8 gange i træk — som var det en slags signal. Nu er det bemærkelsesværdigt, at White Sands ligger 238 miles vest for Levelland og Salton Sea 750 miles vest for Levelland, så vi opdager, at vi har en lige linie i ørkenen fra Levelland til Salton Sea. Men for at holde os til denne artikels emne vil jeg koncentrere mig om observationerne ved White Sands, New Mexico. Kaptajn Edward J. Ruppelt omtaler i THE REPORT ON UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS Commander R. B. McLaughlin, en flådeofficer fra White Sands, og en usædvanlig observation der.

DEN FØRSTE WHITE SANDS OBSERVATION FANDT STED D. 24. APRIL 1949. SOROCO'S WHITE SANDS OBSERVATION FANDT STED D. 24. APRIL 1964.

Læg mærke til de to identiske datoer d. 24. april og den kendsgerning, at de foregik på samme sted med 15 års mellemrum.

Mc Laughlin's stab af ingeniører, videnskabsmænd og teknikere forberedte opsendelsen af en ballon, 100 fod i diameter. Det var en klar dag kl. 10,30. Staben havde med instrumenter (som teleskop og teodolit) sporet ballonen til 10.000 fods højde, da de fik øje på den flyvende tallerken. Videnskabsmændene beskrev den senere som klart synlig, ellipseformet og med en sølv-hvid farve. Mændene benyttede en teodolit og et stopur. De fulgte ufo'et tværs over himlen og nedskrev data. De fandt, at det havde flyttet sig fire grader pr. sek. — og beregnede, at ufo'et havde befundet sig i en højde af 56 miles og havde bevæget sig med en HASTIGHED PÅ SYV MILES PR. SEKUND. Alt dette fandt sted d. 24. april 1949 — længe før de første satellitter i 1957. Også d. 5. april 1948 havde en stab betragtet et skive-formet ufo stry-

gende tværs over White Sands. 1949-observationen gjorde det klart, at tallerkenen var der p.g.a. ballonflyvningen. Den havde åbenbart undersøgt ballonen i 10.000 fods højde.

Det slående ved denne rapport var, at ingeniører og videnskabsmænd benyttede måleapparater og teleskoper for at følge ufo'ets bane og hastighed.

Efter at vi har sammenlignet data og fundet lighederne mellem d. 24. april 1949 og d. 24. april 1964, er der mon så andre ufo-rapporter, der kunne bruges i forbindelse med atomforsøgs-området ved White Sands? Ja, det er der! Husk, at den første prøvesprængning fandt sted d. 16. juli 1945. Syv år senere kom fire ufo'er tilsyne på himlen over Salem, Massachusetts ... d. 16. juli 1952. Denne U.S. Coast Guard observation med foto kan fås ved at skrive til »The Public Information Division, U.S. Coast Guard Headquarters«, Washington D.C. 20226. Bed om en gratis kopi af »Official U.S. Coast Guard Photograph No. 5554«. Dette officielle kystvagt-fotografi viser fire hvide skive-formede genstande om morgenen d. 16. juli 1952. Kystvagten har ingen anelse om, hvad genstandene var ... kun ved man, at fotografiet blev taget af basens vagtpersonale. Så vil De måske sige, at datoen er den samme i begge tilfælde ... men stederne langt fra hinanden. Er der nogen forbindelse?

På et kort ligger Salem, Mass. lige så langt fra New York City som New York City fra Washington. Nu fandt de verdensberømte Washington D.C.-observationer sted d. 20. juli 1952. Derfor kunne de fire tallerkener over Salem hentyde til fire dage før d. 20. juli i Washington — og 16. juli + 4 = 20. juli. New York, den største by i De forenede Stater, er cirkelns centrum. Salem og Washington ligger på linie og er endepunkter på en linie med New York i midten (Et ufo kom også tilsyne over New York d. 3. nov. 1957, den samme dato som White Sands-ufoet).

Washington D.C.-tallerkenerne blev beskrevet i THE REPORT ON UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS. De blev set på radar samt direkte af jord-personellet og luftpiloterne. Denne sag blev aldrig opklaret. (Se TIME MAGAZINE, 20. juli 1952).

Vi synes nu at have en plan, der forbinder tal-

lerkenrapporterne og datoerne fra White Sands, New Mexico, Salem, Mass., Levelland, Texas, Salton Sea, Californien og Washington D.C. Disse rapporter hænger sammen og er dele af en eller anden intelligent og matematisk plan. Tilsyneladende har de forbindelse med den første atomprøvesprængning ved White Sands d. 16. juli 1945.

Er dette så at betragte som en slags »tegn« vedrørende spørgsmålet om atomkrigsførelse på denne jord mellem de forskellige nationer? Er tallerknerne kommet for at forberede at redde dele af menneskeracen i tilfælde af atomkrig — eller fortæller de os, at de vidste besked om vor første atomprøvesprængning, satellitterne og fremtidige begivenheder for den amerikanske nation? Forfatteren tror, at ufoerne eller de flyvende tallerkener kendte til det første atomforsøg og jordens første satellit-

ter, og at de er kommet for at forberede menneskeheden på vældige, enestående verdensbegivenheder. Disse begivenheder — tror han — kunne indbefatte den tragiske mulighed af en altudslettende kernevåbenkrig mellem jordens nationer . . . og denne krig kunne måske kun standses ved en direkte indgriben udefra — af flyvende tallerkener og deres brug af endnu mægtigere våben.

Kilde: »Interplanetary News Service« nr. 11.
/PN.

Med hensyn til de rette linier kunne det her fremførte svagt minde om Aimé Michel's orthoteni, men alligevel er det noget andet. Spørgsmålet er, om forfatteren har fået fat i den ene ende af et eller andet — eller det bare er tilfældigheder.

Red.

Også UFO'erne er undergivet modens luner!

De »flyvende tallerkener« skal være blevet mere varierede i størrelse og form.

WASHINGTON, MANDAG AFTEN.

Ganske som automobilfabrikanterne hvert år udsender nye bilmodeller, således synes også de flyvende tallerkeners konstruktører at ligge under for modeluner.

Det kontor, som det amerikanske luftvåben har oprettet til at kontrollere rapporter om flyvende tallerkener og deres eventuelle besætninger, oplyser, at 1966-modellerne af de uidentificerede flyvende objekter er mere varierede og farverige end nogen sinde tidligere.

Luftvåbnet kunne i går meddele, at man forbedrer et samarbejde med et af USAs kendteste universiteter for at genoprette offentlighedens tillid til, at rapportere om ufo'er bliver grundigt undersøgt, og at de mennesker, der mener at have iagttaget besynderlige himmelfænomener, ikke risikerer latterliggørelse.

I dag beskrives i det sidste nummer af ugemagasinet »US News and World Report«, hvilke træk der særligt karakteriserer dette års ufo'er til forskel fra tidligere, nu åbenbart forældede modeller.

Det fremdrages som påfaldende at ufo'er er blevet mere varierede i størrelse og form. De fleste

er stadig tallerkenformede, men som noget nyt findes nu også kugleformede ufo'er. I størrelse rangerer de fra en halv meter op til 30 meter.

Videre er der åbenbart gået mode i at udstyre ufo'er med mange røde blinkende lys, der endog i visse tilfælde hurtigt skifter farve til hvidt eller grønt. I modsætning til tidligere års ufo'er er de nyeste modeller ret støjende. Desuden synes dette års modeller at foretrække de nordamerikanske stater, hvor de fortrinsvis følger de store hovedveje eller de vigtigste elektricitetsledninger.

Færre små mænd

Endelig skal det være karakteristisk, at der i år er observeret færre små grønne mænd end tidligere. Ufo-tilhængerne frygter, at de kan være blevet fornærmede over, at de ikke er blevet modtaget med større gæstfrihed her på Jorden.

I alt skal indtil nu ifølge en Gallup-undersøgelse fem millioner amerikanere havde iagttaget ufo'er. Disse fem millioner ser med forventning hen til resultaterne af samarbejdet mellem luftvåbnets Ufo-kontor og anerkendte universitetsprofessorer.

O. A.

Berlingske Tidende, 16. august 1966.

UFO'er i FORTIDEN

Ildkugler

I »Magasin for Kunstnere og Haandværkere« nr. 84, 18. februar 1828 finder vi under en omtale af Professor Ørstedes månedsforelæsning følgende:

Hr. Professoren havde fra een af sine Tilhørere modtaget Efterretning om en Ildkugle, saaledes lydende:

»Løverdagen den 26de Januarii bemærkede jeg om Aftenen Kl. 11, 35 Minuter en temmeligen stor Ildkugle, der meget langsomt steg op fra Vesten, indtil den, saavidt jeg var i Stand til at skønne, var kommen omtrent 25 Grader over Horisonten, hvorpaa den stod ganske stille omtrent 2 1/2 Minut, i hvilken Tid den udkastede en stor Mængde Straaler. Da denne Tid var forløben, tog den en hurtig Fart i en mere nordøstlig Retning og i en bestandig Aftagen for mine Øine, saa at den tilsidst blot var for mig at se til, som en liden Stjerne, indtil den endeligen omsider ganske forsvandt«.

Professoren yttrede i denne Anledning, at, da

man endnu ikke har nogen grundig Theori af disse Luftlyn, var det ei uden Vigtighed, at Iagttagelser over samme samledes og bevaredes i Videnskabens Aarbøger; til saadanne iagttagelser hørte en muligt nøie Tidsangivelse, Angivelse af den Høide over Horisonten, under hvilken Luftlynet viste sig, den Himmeleegn, i hvilken det saaes, eller endnu bedre i hvilket Stjernebillede det viste sig og endvidere af iagttagerens Sted. Ved flere sammenlignende Iagttagelser, lod sig bestemme, om det var samme Luftlyn, som Flere havde seet, og endvidere dets Bevægelse, samt ogsaa omtrent Stedet, hvor det maatte være faldet til Jorden. Kan det antages, at Ildkuglen har været af dem, der giver Aerolither, da vil man foranlediges til nærmere på Stedet at anstille Undersøgelse om saadan Materie.

Flere ildkugler

I illustreret månedsskrift for Oplysnings- og Videnskabs fremme, NATUREN og MENSKET, 1895, finder vi igen ildkuglerne omtalt.

Det er ikke altid let at skelne mellem *Stjerneskuud* og *Ildkugler*. Et meteor, hvis Kærne har en for Øjet kendelig Diameter, plejer man at kalde en Ildkugle; men det er en Selvfølge, at en saadan synlig Udstrækning af selve Lyslegemet ikke *alene* er betinget af dets absolute Størrelse men ogsaa maa bero paa den tilfældige Afstand mellem Meteoret og Iagttageren. Det er saledes oftere hændet, at det samme Meteor, som fra et vist Standpunkt har vist sig i Form af et Stjerneskuud, fra et nærmere beliggende Sted er fremtraadt som en gnist-

rende Ildkugle. Hermed skal dog ikke være sagt, at *alle* Stjerneskuud, sete paa nært Hold, blive til Ildkugler, eller omvendt. Det maa tværtimod antages, at Ildkuglens andre ejendommelige Egenskaber: Evnen til at oplyse de jordiske Egne vidt og bredt, synlig og ofte hørlig Eksplosion samt det eventuelle Nedfald af Meteorstene have deres dybere Grund, og denne maa søges i, at de som Følge af enten en anden Beskaffenhed eller en betydeligere Masse ikke ere saa let forbrændelige. Man har iagttaget, at Ildkuglerne optræde hyppigst før Mid-

nat, hvorimod det omvendte gælder om Stjerneskuddene. For at forstaa Grunden til dette Forhold maa vi erindre, at Jorden dels drejer om sin Akse, dels iler frem i Rummet ved den aarlige Banebevægelse, hvorfor de Egne, der have Morgen, netop ere de *forreste* under Klodens fremadgaaende Bevægelse, medens Jordens lyse Del har Middag, den *bageste* Side Aften og Midnat. Vi maa gaa ud fra, at Meteoriternes absolutte Hastighed i Reglen er større end Jordens; thi var dette ikke Tilfældet, kunde de ikke indhente Jorden og tegne deres Banner paa Himlen. Jordens Banebevægelse foregaar med en Hastighed af 4 Mil i Sekundet, hvilket er 60 Gange den Fart, med hvilken Riffelkuglen forlader Bøsseløbet. De Meteoriter, der komme mod Jorden, træde ind i Atmosfæren med en langt større Hastighed end den, som de *med* Jorden kommende Meteoriter kunde opnaa. Forholdet er ganske som ved en dobbeltsporet Jærnbane, hvor den relative Hastighed bliver meget stor for Tog, der mødes, men kun ringe for Tog, der køre i samme Retning, idet det ene indhenter det andet. Meteoriternes egen Hastighed faa af Hensyn til Jordens Bevægelse enten et Tillæg eller et Fradrag af 4 Mil, hvilket giver en Forskel af 8 Mil i de to Meteoritgrupperes Hastigheder. Den Modstand, som selv de højere Luftlag kunde yde overfor Legemer, der komme med slige uhyre Hastigheder, maa være tilstrækkelig til at bringe disse smaa Legemer til at gløde og forbrænde. Ere Meteoriterne let forbrændelige, og komme de med stor hastighed, »fortæres« de helt oppe i Luftlagene og vise sig som *Stjernesku*, men ere de mindre brændbare, og komme de med mindre Hastighed, kunde de særlig, hvis de tillige have en større Masse, gløde, eksplodere og sende Brudstykker ned paa Jorden, med andre Ord: optræde som *Ildkugler*. Vi maa herefter være forberedte paa fortrinsvis at træffe Stjerneskuddene i Tiden fra Midnat til Morgen, hvilket Erfaringen ogsaa for lang Tid siden har bekræftet, og derimod fortrinsvis at træffe Ildkuglerne fra Aften til Midnat, hvilket ligeledes stemmer overens med Iagttagelserne. Det er selvfølgelig ikke dermed sagt, at der ikke kan ses Stjernesku *før* og Ildkugler *efter* Midnat, hvilket Teorien heller ikke forudsætter, da Meteorets Præg i betydelig Grad afhænger af den absolute Størrelse og Brændbarheden. En større Frekvens af Ildkugler den 28. September og den 12. Decbr. fremgaar af mit indsamlede Iagttagelsesmateriale over her i Landet sete Ildkugler.

Endnu staar det Spørgsmaal ubesvaret: Sende Stjerneskuddene andre Stofdele end Gas ned paa Jorden?

Allerede i 1869 udtalte Direktøren for Observatoriet i Breslau, Professor *I. G. Galle*, sig i et Foredrag om »de gelatinøse, saakaldte Stjernesku-Substanter«. Han anførte over 20 Tilfælde, hvor man havde iagttaget Nedfald af Stjernesku-stof. Vi skulde her optegne nogle af disse Tilfælde.

Seminarist *Koch* i Gotha gik den 6te Septbr. 1835 ved Fuldmaane om Natten Kl. 12-1 fra Frie-mar til Gotha og saa flere gulrøde Stjernesku. Pludselig fik Han højt i Sydvest Øje paa et lyse-blaat Stjernesku, der ilede lodret ned. I Begyndelsen syntes det at stige lidt, derpaa at beskrive en lille Bue og endelig at fare lige løs paa Koch; dog forsvandt det allerede højt op i Luften, tilsidst som et ganske lille blaat Punkt. Efter derpaa at have gaaet ca. 40 Skridt forekom det ham, at der foer en Riffelkugle hen over hans Hoved, og umiddelbart derefter faldt der en Masse ned med heftigt Brag kun 3 Skridt fra ham. Denne Masse var i Omfang saa stor som en Tallerken. Ved Nedfaldet fløj Støvet fra Vejen ud i alle Retninger. I første Øjeblik var Koch højest forfærdet; dog fattede han sig snart og saa uvilkaarligt op for at erfare, hvorfra Nedslaget hidrørte, men alt var tyst og stille som før. Han saa nu nøjere på den ovalformige nedfaldne Masse, der i Retning mod Nordøst løb ud i flere Tunger, hvorfra han sluttede, at den maatte være kommen i Retning fra Sydvest til Nordøst. Koch tog noget af Massen op i haanden; Stoffet var noget fedtet, lignede Gelé og havde i Maaneskinnet et mørkegraat udseende. Dets Lugt havde Lighed med den, Svovllever afgiver, dog mere bidende og let fremkaldende Nysen. Massen var sej og uden Porer; ikke desmindre smeltede den i den varme Haand og blev en tyktflydende Vædske, der løb ned mellem Fingrene og under Iagttagelsen hurtigt fordampede, medens den udbredte en Lugt, som om der rundt omkring blev afbrændt Fosfor-Tændstikker. Koch heldte saa meget ud som et Dueæg i et rent Lommetørklæde, men det fugt-ige af Massen slog straks igennem, og resten antog Grødform og udbredte den hæsle Lugt. Næste Morgen var den opsamlede Masse forsvundet; der saas kun en skarpt begrænset Plet, og hele Frakken, i hvis Lomme Tørklædet havde ligget, var befængt med Fosforlugten.

Da Hr. *Bergmann* i Süchteln ved Krefeld Aar 1800 en aften gik hjemefter i Følge med en Ven, saa de en »Ildklump« falde ned paa en Mark. Den havde først bevæget sig langsomt, senere hurtigere og tiltog i Glans. De gik hen til Stedet og saa, at Massen var geléagtig og saa slibrig, at den gled

dem ud af Hænderne. Klumpen var omtrent saa stor som et Barnehoved.

Den 18de Oktober 1848 Kl. 8 Aften saa Hr. v. Sydow i Mauschwitz (Schlesien) en lysende Masse falde ned. Han gik straks hen til Stedet og fandt en geléagtig Masse liggende paa Jorden. Han tog den op og bragte den ind paa sit Værelse, men efter nogle Dages Forløb hentørrede den og skrumpede sammen, fik Revner i Kanten og sprang i 5 Stykker. Af disse fik Apoteker Oswald i Oels det ene til Undersøgelse. Massen lignede meget brunligt Gummi-arabicum, havde et fladmuslingeagtigt Brud med Glasglans og mat Overflade. I Vand svulmede Massen noget op uden dog at blive opløst; den opsvulmede Masse er let af gennemsikre, men den tørres let uden at forandre sig. Holdes den fugtig, bliver den snart skimlet. En kemisk Undersøgelse viste, at Massen var kvælstoffri men bestod udelukkende af Ilt, Brint og Kulstof.

Under det store Stjerneskedfald den 12-13de Novbr. 1833 havde mange af Iagttagerne hørt suvende Lyde. Professor Olmstead i Newhaven fik desuden Meddelelser sendte angaaende Nedfald af geléagtige Masser fra 5 forskellige Steder. I en af disse Beretninger hedder det: »I Newark fandt man straks efter Solopgang en geléagtig Masse, som man

holdt for at være af meteorisk Oprindelse. Den lignede hvid Sæbe, havde en ringe Elasticitet og fordampede, naar den opvarmedes, saa let som Vand. Det syntes, at denne Masse maatte være falden med betydelig Kraft«.

En Embedsmand i det preussiske Kirkeministerium meddelte i 1846 Professor Galle, at han engang i sine yngre Dage som Musiker i Harzen vandrede hjemad en sildig Aften, og blandt de Stjernesked, han saa, var der et, der tildrog sig hans mest levende Opmærksomhed. Det foer saa tæt hen over ham, at han syntes at kunne spore Lufttrykket deraf, og slog ned paa Jorden, hvor det laa i endnu lysende Tilstand. Han vovede ikke at berøre Massen, fordi han i Skolen havde hørt, at slige stoffer kunde være af elektrisk Natur. Først næste Morgen undersøgte han Materien og fandt en noget indtørret, geléagtig Masse, ikke ulige Tykmælk.

Hvad man nu end vil mene om disse Meddelelser, saa meget er dog klart nok, at det ikke gaar an uden videre at slaa en Streg over disse ret overensstemmende Beretninger. Forbindelsen med Meteorer kan maaske være tilfældig, men den gelatinøse Masses *Lysen*, som undertiden er bemærket, taler unegtelig for Teorien om en *kosmisk* Oprindelse.

1920:

De flyvende »renselemdæksler«

Dette er beretningen om en observation, gjort af en flyver, så langt tilbage som i 1920. Den er taget fra et foredrag, *Frank Edwards* har holdt for *Detroit Flying Saucer Club*, og har været offentliggjort i november 1964-bulletinen fra *Vancouver Area Flying Saucer Club*:

Første gang jeg nogensinde hørte om noget, der eventuelt kunne betegnes UFOer, var engang i tyverne. Jeg rejste dengang rundt med et »flyvende cirkus«. Vore maskiner kaldtes »Jenny'er«, gamle JM-4 og -5'ere med 90 HK motorer. Vi havde så mange wirer på vingerne, at man kunne opdrætte kanarifugle derude uden nogensinde at miste en fugl, og hvis man havde en virkelig god græsmark og plads nok, kunne man somme tider komme i luften på $\frac{3}{4}$ km!

En af de fyre, jeg traf på dengang, var en fabelagtig person ved navn Bert Acosta. Bert var af den

type, der sagde, at han kunne flyve med en ladeport, hvis han havde motorkraft nok på den ... og jeg tror ham gerne. Han var en af de sagnomspundne pionerer fra hine himmelstormende dage.

En aften, husker jeg, sad vi i en hangar i Denver, og Bert fortalte os om en oplevelse, han havde haft omkring en måned tidligere. Han fløj et eller andet sted over Sydvest-staterne, da han pludselig bemærkede et halvt dusin genstande, der fløj ud for hans styrbords vinge. Han sagde, de så ud til at være ca. 200 m borte, og de så ud akkurat som *renselemdæksler*! Han fortalte os, hvordan de fløj side om side med ham i omkring 5 minutter uden at have det mindste besvær med at følge med. Tværtimod »smuttede de frem og tilbage« ved siden af ham, indtil de endelig skiftede kurs og fløj bort. Bert sagde, at han aldrig tidligere havde set noget lignende, og at han ikke havde nogen anelse om, hvad det var for genstande — men han havde ingen tvivl om, at de var endog *sædeles virkelige*!

Gengivet fra »Flying Saucer Review«, 21, Cecil Court, Charing Cross Road, London W. C. 2. 11. årg. nr. 2 / BJ.

Interessant observation fra 1924

Herr H. B. Rage fra Stavanger var ude for en spændende oplevelse i oktober 1924. Observationen fandt sted på hjørnet af Nedre Stokkevei og Byhængveien i Stavanger en aften kl. 19,30-19,33.

Herr Rage fortæller: »Med ryggen til så jeg et veldigt lysskær, slik at skyggene av grenene skalv svakt, der de falt på jorden. Da jeg snudde meg og etter en stund så en rød kule bli tent på himmelen, følte jeg bare nysgjerrighet. Men da en rød stråle blev sent ut, og den senere blev rettet i retning av meg, blev jeg grepet av en veldig redsel. Da strålen beveget seg fra meg i retning til høyre, forsvant redslen, og jeg tenkte den bare søkte etter noe. Jeg var interessert og var lei meg, da den sluknet. — Jeg teknte, dette er *noen*, det er ikke et naturfenomen, men noe større«.

Den aften observationen fandt sted var vejret letskyet med klar luft. Der var vindstille, vejret var altså fint. Selve objektet var ikke større end en ært i udstrakt arm, men lyset, det spredte, dækkede et stort område.

Og hvad kunne det så være i 1924?

ej

UFO-landing i 1933

En mand fra Lehigh Valley erklærer, at han for omkring 30 år siden har været inde i et UFO. — Mandens navn tilbageholdes for at beskytte ham mod nysgerrige og plagsomme personer, men her er historien, som han selv har fortalt den:

En tidlig varm sommermorgen i 1933, klokken var 0230, var jeg på vej fra Leighton til Nazareth. Jeg kørte i en 1925 Roadster. På et ensomt sted mellem Cherryville og Morrestown punkterede et af hjulene. Medens jeg ordnede vognen, bemærkede jeg et svagt violet eller purpur lys inde på marken på min højre side. Lyset var ikke særlig kraftigt, men farvens fremmedartethed gjorde mig nysgerrig. Jeg spadserede hen til lyset, der befandt sig ca. 200 feet fra det sted, hvor jeg stod. I græsset lå en klokkeformet genstand omkr. 10 fod i diameter og 6 fod høj. Månen var ikke oppe, men stjernerne udså sig til at være et stort lys. Der strømmede lys ud fra en revne i genstanden; denne revne viste sig at være en rund dør. Jeg skubbede til den, og

den gik op. Den lignede i sin konstruktion noget i retning af en dør til en bankbox og med en art låseanordninger på kanten.

Der var ingen i nærheden, så jeg stak hovedet indenfor. Men på grund af det mærkelige lys, der tilsyneladende kom fra loftet, havde jeg vanskeligt ved at se noget som helst. Rummet var fyldt med rør og skalaer og med en slags kontrolbord i midten. Der var, så vidt jeg kunne se, ingen vinduer. Rummet var omkring 6 fod i diameter og omkring 4 fod højt og endte i en kuppel foroven. Jeg kunne ingen senge eller stole se. Men jeg husker, at væggene havde et sribet mønster, ligesom marmorerede. Eftersom jeg var i stand til at stikke mit hoved gennem døråbningen direkte ind i dette rum, var fartøjet tilsyneladende ikke forsynet med luftsluse, hvilket, efter hvad jeg har hørt, ikke kan undværes på jordisk fremstillede rumfartøjer. Der lugtede af ammoniak i rummet, som iøvrigt var ret køligt.

De forskellige mindre genstande i rummet havde mærkelige former, ulig noget andet, jeg har set både tidligere og senere. Jeg trak mig tilbage fra døren og spadserede rundt om genstanden. Der var heller ingen vinduer at se udefra, ligesom der stadig ingen mennesker eller andre skabninger var at se.

Den udvendige side af genstanden var fuldstændig jævn og glat — metallisk af struktur — og kølig at berøre. Jeg spadserede tilbage til bilen efter at have tilbragt 10 minutter med at undersøge fartøjet. Jeg ordnede hjulet og tog hjem.

Kilde: The Sunday Call-Chronicle, Allentown, Penn. NICAP-Reporter./S.L.

Et UFO set i 1942

Fru Irene Skram fra Nordfjordeid i Norge har afgivet følgende rapport til Gunnar Bertelsen i Bergen. Observationen er interessant ikke blot ved sin alder, men også på grund af de usædvanlige detaljer ved observationen.

Fru Skram beretter følgende:

»På sommeren 1942 lå min kusine og jeg i hagen

og solet oss. Vi pratet om det fantastiske været, som var helt stille og uten en sky. Solen var varm og stod som vanlig en sommerdag kl. 11,00. Da ser vi plutselig en blank ting liksom stige opp av bakken syd-øst for oss og ca. 300 meter borte. Veien skråner nedover fra dette punkt mot syd, men ellers er det flatt landskap til en hang rett bak vårt hus hjemme. Vi tenkte: »Merkelige saker, det ser jo ut som en sølvallerken. Hva i allverden er de tre grå dottene, som henger som en hale etter?«. Vi satte oss opp og ropte til min kusines mann og to andre, hvis navn jeg ikke vet, som stod utenfor hagegjerdet.

Gjenstanden så ut som en sølvallerken og dreiet rundt seg selv, men ikke fortere enn at vi så bevegelsen. Den steg langsomt til den var ca. 100 meter over oss, da så den ut til å dale, og de tre grå dottene, den hadde etter seg, falt ned ca. 100

meter nord for vårt hus. Gjenstanden forsvant vet ikke hvor.

De to mennene, min kusines mann og hans kamerat, løp av sted for å hente nedfallet og kom igjen med tre høy eller håsåter. Der var ellers intet merkelig ved disse. Da vi spurte naboen i syd, sa han at der var blitt borte noen såter fra ham. Og det var uten at han viste om dette«.

Objektet blev set i ca. to minutter, og dets størrelse må have været omkring 10 meter i diameter. Høet eller halmen, der hang efter objektet, var ikke sammenhengende med objektet, men der hang tre striber med ca. 5-6 meters afstand imellem hinanden og objektet. Længden af disse flyvende høstakke var ca. 12-15 meter. Det kan tænkes, at det er blevet suget med op under starten ved en slags skypumpevirkning. — Observationen fandt sted i Marøy i Nordhordland. ej.

Nyt fra videnskapen

Månens overflate later til å være utsatt for erosjon

Wien, 18. mai.

(New York Times) Sovjetiske videnskapsmenns analyse av bilder som er blitt sendt til jorden fra »Luna 9«, som foretok en »myk« landing på månen i februar, tyder på at måneoverflaten sakte, men sikkert tæres bort.

Denne overraskende opplysning ble fremlagt for det internasjonale romforsknings-symposiet i Wien mandag av dr. A. I. Lebedinskij, som viste frem noen av bildene som var kommet fra »Luna 9« for å bekrefte sin fremstilling.

Bildene viser blant annet en rekke striper på bunnen av det krater som romfartøyet landet i. Krateret er ca. 15 meter i diameter. Strekene, som er ca. 2,5 cm bredde og 25-35 cm lange, ligner mineralårer i grunnfjell på jorden.

En slik mineraldannelse var uventet. Det er dess-

uten blitt antatt at måneoverflaten er dypt begravet i støv som er blitt dannet ved anslag av meteorer.

Et annet bevis på at måneoverflaten tæres vekk er at det finnes tallrike, klippe-lignende gjenstander som står på små forhøyninger. Dette kan ofte sees på jorden hvor bløt grunn er blitt tært vekk omkring fastere bergarter.

Lebedinskij sa at det er mulig at erosjonen var særegen for dette spesielle krater eller dette området på månen, men at det ikke later til å være slik.

Han sa at materiale kan bli tært vekk fra måneoverflaten av gassutbrudd fra solen — solvinden, eller det kan bli slått vekk av meteorer av alle størrelser.

»Ukens Nyt«, 20-5-66.

Bemandet rumlaboratorium i 1966?

Det er efterhånden blevet klart for mange amerikanske rumeksperter, at USSR det sidste år har haft meget store fremskridt indenfor rumforskningen. I modsætning til amerikanerne, har russerne ikke gjort de store anstrengelser indenfor den bemandede rumflyvning, men det må man ikke lade sig narre af.

Voshkod-rumskibet, som USSR opsendte sidste år, var på mange måder de amerikanske rumskibe overlegent. For det første vejede det en halv gang mere end Gemini-kabinerne og var det største bemandede rumskib, der har været i kredsløb. Dernæst var det forsynet med nogle tekniske detaljer, som er ukendt i amerikanske rumskibe.

Der var for det første en luftsluse, som astronauten Leonov benyttede, da han »gik« i rummet. Ved at bruge luftsluse undgår man, at »lukke luften ud« og de problemer, der er forbundet dermed. Yderligere kan man på en nem måde komme af med uønsket affald, der i mange tilfælde har været til gene for amerikanske astronauter, når det flød rundt i den trange kabine.

Luften i den russiske kabine var også af en ny art, idet den bestod af en blanding af to luftarter, som i store træk skulle svare til den luft man indånder på Jorden. I de amerikanske kabiner består luften af rent ilt, der ikke kan regnes for den bedste løsning på problemet.

Yderligere har Voshkod et ekstra sæt bremsesraketter, som benyttes ved landing over land. Disse raketter er så kraftige, at de er i stand til at bremse rumskibet op umiddelbart over jordoverfladen, således at det sætter sig på Jorden med kun et lille bump. USAs Gemini-rumskibe, der landes ved hjælp af faldskærme, vil ikke være særlig behagelige at opholde sig i under en landing på land.

Mange af de raffinementer, som de russiske rumskibe er forsynet med, skyldes, at man ikke behøver at tage de samme vægthensyn, som amerikanerne er tvunget til. For at sende de kæmpe-mæssige Proton-satellitter i kredsløb (de vejer 13 tons) må russerne være i besiddelse af raketter med betydelig større løfteevne end amerikanerne.

Der er vist ingen tvivl om, at USSR hele tiden har fulgt et nøje planlagt rumprogram, der har tre foreløbige hovedformål: At opsende et be-

mandet rumlaboratorium, der skal være i permanent kredsløb. At lande mennesker på Månen og at lande mennesker eller instrumenter på vore nærmeste planeter.

Hvor længe vil russerne være om at nå disse mål? Meget tyder på, at i hvert fald punkt ét vil ske snart — muligvis endog i år.

Det har været sagt tidligere, at hvor russerne havde de store løfteraketter til at sende store nyttelaster i kredsløb, havde amerikanerne et stort forspring i instrumentering, idet man i USA har udviklet utroligt mange miniatureinstrumenter; derved skulle USA få mindst ligeså meget ud af deres mindre nyttelast end russerne af deres store. Imidlertid har USSR's anstrengelser været øget stærkt i 1965 med bl.a. de mange satellitter i Kosmos-serien. Der er næsten ikke det område i atmosfæren omkring vor Jord, som ikke er blevet undersøgt på det grundigste. Samtidig har man indført en ny målingsmetode, idet to satellitter samtidig har været sat til at måle de samme ting — blot fra hver sin side af Jorden. Disse samtidige observationer og målinger giver meget større resultat end en lang række af målinger med en enkelt satellit.

Sovjet har endnu tilbage at vise, at de mestrer sammenkoblingsteknikken, men de har bevist, at de er i stand til at manøvrere godt nok, lige som de har haft en »rumgænger« uden for kabinen. Mange vestlige iagttagere er derfor af den mening, at der ikke skulle være noget teknisk til hinder for, at Sovjet er i stand til at sammenkoble rumskibe. Da en permanent rumstation er en af forudsætningerne for russernes måneprojekt, regner man med at russerne sætter alt ind på at etablere en sådan. Tillige vil de derved få alle tiders spion-satellit, men yderligere vil det være af uvurderlig betydning at have et laboratorium bemandet med videnskabsmænd i kredsløb.

Man mener, at en rumstation sammenkoblet af f.eks. fem rumskibe af størrelse som Proton vil kunne udgøre en kabine, som vil kunne indeholde mandskabsrum, kraftstation, sanitære installationer samt den ønskelige tekniske udrustning. Ligeledes vil der være en rumkabine til brug ved tilbagevenden til Jorden for den del af besætningen, som skal udskiftes.

Når først man har etableret en sådan rumsta-

tion, vil det kun være et spørgsmål om tid, inden man derfra kan sende en raket mod Månen. Mange regner endda med, at det vil ske allerede efter et års forløb. Ved at lade måneraketten starte fra en allerede kredsende rumplatform, vil man få meget større nyttelast for den samme motor-effekt. Det vil f.eks. sige, at man kunne sende en raket direkte til Månens overflade, idet den ville have tilstrækkelig kraft til at kunne medføre bremsraketter, der kunne sørge for en blød landing på Måne-overfladen, en teknik, som man allerede mestrer. Men det vigtigste ville være, at nyttelasten ville være så stor, at der også var »råd« til den raketmotor, som skal kunne sende måneskibet direkte tilbage til Jorden. Ved at benytte denne fremgangsmåde simplificerer man den vanskeligste del af månerejsen, nemlig selve landingen og starten fra Månen.

Amerikanerne agter at benytte den fremgangsmåde, at sende Apollorumskibet i kredsløb om Månen, hvad der i sig selv er vanskeligt. Fra dette kredsende rumskib frakobles LEM-delen, som så skal lande på Måne-overfladen og senere starte igen og mødes med Apollo-skibet, der så vil returnere til Jorden. Dette er i virkeligheden en uhyre vanskelig opgave, som kræver meget stor nøjagtighed. Apollo-rumskibet må hele tiden kredse over LEM-delen, for at man ikke senere skal bruge alt for megen motor-effekt på at mødes igen. Men for at Apollo-skibet skal kunne gøre det, må landingen på Månen finde sted enten på en af polerne eller også indenfor fem grader fra Månens ækvator. I modsat fald vil Apollorumskibet befinde sig i en helt anden bane end LEM-delen, hvorved der vil gå megen motor-effekt til spilde ved at nærme rumskibene til hinanden — og det har man simpelthen ikke vægtmæssigt råd til.

Ved at benytte russernes fremgangsmåde er det derimod ligegyldigt hvor på Måne-overfladen landingen finder sted, hvad der selvfølgelig er en stor fordel, da der ikke kræves så stor præcision. Efter den første Måne-rejse ville man måske ønske at lande i et andet område af Månen, og det vil ikke indebære problemer for russerne, men derimod for amerikanerne.

Alt i alt er der meget, der tyder på, at Sovjet først vil lande på Månen, men ligegyldigt hvem der kommer først, må man håbe, at resultaterne vil komme menneskeheden til fordel. /ej.

DIVERSE NYT...

Den amerikanske aerospace industri

er nu nationens største arbejdsgiver. Aerospace er en sammentrækning af aeroplane- and spaceindustri, d.v.s. flyvemaskine- og rumfartsindustrien.

Aerospace-industrien dækker efterhånden alle grene indenfor videnskaben samt de praktiske erhverv. Det er utroligt så mange forskelligartede problemer, der skal løses, inden man f. eks. kan sende USAs Måneskib af sted.

For at tage et par pudsige eksempler: Verdens største bygning, ihvertfald hvad rumfang angår, er blevet bygget som klargøringshal for de kæmpemæssige Saturn-raketter. I bygningen findes verdens største rum. I verdens største rum findes selvfølgelig også verdens største døre. De er faktisk så store, at hele den store FN-bygning kunne komme igennem uden at skrabe imod. For at trække den store raket ud af bygningen har man måtte konstruere verdens største traktor, som bærer raket og affyringstårn på sin ryg til affyringsstedet.

Jo, der er nok at se til, når man vil til Månen på den måde!

Månerejsen i 1969

falder sammen med solplet-maksimum. Derfor vil der fra syv små solobservatorier, der er fordelt over hele Jorden, blive holdt meget skarpt udkig efter de største og klareste »soludbrud«. Hele Månerejsens udfald kan blive afhængig af rapporter fra disse observatorier.

Da Jorden har atmosfære, er vi beskyttet mod den kraftige strøm af protoner og elektroner, der kommer fra Solen. I rummet og på Månen vil der imidlertid ikke være nogen beskyttende kappe, man kan opholde sig under.

Når Apollo-rumskibets LEM-del er landet på Månens overflade, er det meningen, at astronauterne skal forlade rumskibet og begive sig ud på Måneoverfladen. Dette vil imidlertid være forbundet med den yderste fare, såfremt der i timerne forinden har været et kraftigt soludbrud. Allerede én time efter udbruddet vil den kraftige strøm af elektroner og protoner nå til Månen og efter yderligere fem timer vil den have nået maksimum. Både rumdrakterne og de forholdsvis tynde vægge i LEM-delen vil være gennemtrængelig for strålingen, hvorfor astronauterne hurtigst muligt må søge et rendez-vous med resten af Apollo-rumskibet, der er i kredsløb om Månen.

Derfor er det forståeligt, at man vil lytte ivrigt efter »vejrreportagerne« fra de små sol-observationer, idet den lykkelige afslutning på Månerejsen KAN være afhængig af en advarsel derfra.

Er der liv på Jorden?

USA har haft stor succes med Nimbus-satellitterne. Disse vejr-satellitter har tilbagesendt tusindvis af billeder af Jordens overflade, når Jorden altså ikke har været dækket af skyer. Alle billederne har været af stor kvalitet og med mange detaljer.

Men det bemærkelsesværdige er, at ikke på ét eneste af billederne har det været muligt at finde noget tegn på liv på Jorden!

Harvard-astronomen Carl Sagan, der har undersøgt billederne, siger, at han overhovedet ikke kunne finde tegn på hverken byer, autostrader, dæmninger eller broer. Selv den forskel i skygger og overflade, som forekommer i forbindelse med vegetationsændringer sommer og vinter, kunne ikke ses, selvom man sammenlignede billeder taget med måneders mellemrum. (Nimbus kredser i 700 km højde).

»Derfor«, siger Sagan, »skal man ikke se alt for pessimistisk på de tilsyneladende negative oplysninger man fik fra Mariner IV, da den passerede Mars. En marsisk version af Mariner IV, som ville passere Jorden i samme afstand (10.000 km) ville ikke kunne se noget tegn på liv på vor planet. Konklusionen må være, at Mariner IVs billeder hverken beviser eller modbeviser, at der er liv på Mars«.

Sagan støttes af astronomen Clyde Tombaugh, der siger, at en nærmere undersøgelse af Mariner IVs billeder viser, at de svage aftegninger, der ses på syv af de 22 billeder, falder sammen med de omdiskuterede »kanaler« og »oaser«, som han selv og andre har kortlagt.

Tombaugh hævdede, at det største krater, som ses på det bedste af Mariners billeder, findes nøjagtig der, hvor visuelle observationer har vist en oase. Parallele aftegninger i den sydlige del af krateret falder sammen med en kort kanal, som i 1894 blev kortlagt af astronomen Percival Lowell.

Tombaugh fortsætter med at sige, at oaserne efter hans mening, er meteoritkratere. I kraterne samler der sig nok fugtighed til at der kan gro mos eller andre lignende planter, som kan modstå det barske mærske klima.

/ej.

NYT

fra rumforskningen

Månen.

Takket være Ranger-, Surveyor-, Luna- og Zond-drabanterne, er det lykkedes at indsamle et overordentligt stort materiale om Månen. Man har bl.a. fået fastslået, at Månens atmosfære er så tynd, at det ikke har været muligt at registrere den. Det betyder, at atmosfæretrykket ved overfladen må være meget mindre end én hundredetusindedel af trykket ved Jordens overflade. Månen har et meget svagt magnetfelt, som kun er cirka dobbelt så kraftigt som feltet i det omgivende rum, men åbenbart stærkt nok til at fastholde strømme af elektroner, som Luna 10 registrerede. Vi ved også, at Måne-havene ikke består af støv, men af fast klippe, muligvis en eller anden form for lava. Man har fundet kratere ned til et par centimeter i diameter og småsten, men intet støv. At overfladen er hård ses også af, at Surveyors landingsben kun slog en lille bule i overfladen og ikke sank i. Endelig bemærkes, at den russiske Zond 3 på Månens bagside har observeret hele kraterkæder, hvilket tyder på en vulkansk oprindelse. Månens bagside har flere kratere og færre have end forsiden, men det er også den eneste forskel.

Mars.

Mariner IVs fotografier viste, at overfladen er dækket af kratere. 1 pct. af overfladen blev fotograferet, og 70 kratere registreret. Er dette et repræsentativt udsnit af overfladen betyder det, at der er ca. 10.000 kratere på Mars med en diameter på over 8 km. De billeder, der var taget i nærheden af Sydpolen viste hvidlige kratterande, hvilket tydes som frost. Eksistensen af kratere tyder på en meget tynd atmosfære, idet kraterne ellers ville være eroderet bort. Mariner IV målte også mere direkte atmosfærens tæthed; man fandt at trykket lå på mellem en hundrededel og en halvtredsindstyvendedel af trykket ved jordoverfladen. Man fandt desuden, at Mars ikke havde noget magnetfelt eller strålingsbælte.

Hvilke konsekvenser har disse opdagelser for UFO-sagen? Der kan på indeværende tidspunkt kun blive tale om gisninger, og det følgende er personlige meninger, som ikke nødvendigvis deles

af redaktionen. Den eneste planet, som kan tænkes at rumme højere liv er Venus. Temperaturen i polaregnene er ikke højere end de er på Jorden. (Hvis vor nuværende opfattelse er korrekt). Alligevel tror jeg ikke, at der eksisterer en teknisk civilisation på Venus, idet det er lidt vanskeligt at forestille sig, at en sådan ikke skulle have udforsket og koloniseret solsystemet for længe siden. Hvis ikke nogen forhindrer os vil vi om 50 år have permanente baser på Månen, Mars og Venus. Disse planeter vil kunne nås på ca. 3 uger ved hjælp af såkaldte plasmaraketter, der opsendes fra rumstationer, der kredser om Jorden. Det er ikke utænkeligt, at vi på det tidspunkt begynder at tænke på minedrift på asteroiderne. Ubemandede målestationer vil være landsat på de ydre planeters måner, og kraftige radioanlæg vil sørge for at holde forbindelsen vedlige mellem Jorden og dens kolonier. Ideen er, at en teknisk kultur hurtigt vil sprede sig over hele solsystemet, ligesom enhver egnet planet før eller senere vil blive koloniseret. Kort og godt: Det er lidt vanskeligt at forstå, hvorfor Jorden ikke er en Venus-koloni med daglige forbindelser Jorden—Venus. Derfor tror jeg, at ophavsstedet må

søges udenfor vort solsystem, idet jeg her især tænker på stjernerne Tau, Ceti og Epsilon Eridani, som begge er ca. 11 lysår borte. De er begge enkeltstjerner med en udstråling på ca. 1/3 af solens. Det var disse stjerner, man lyttede efter radiosignaler fra i USA for 6 år siden, efter sigende dog uden at høre noget. Da flyvninger mellem stjernerne såvidt vi ved ikke kan foregå med større hastighed end lysets, vil en rejse fra Tau Ceti til Jorden tage ca. 12 år. Det betyder, at det vil være praktisk at have en permanent base i vort solsystem. Man kunne tænke sig hovedbasen på Mars og en mindre sekundær base på Månen. Hvis man ønsker at undgå opdagelse skal månebasen være godt kamoufleret, idet man fra drabanter vil kunne kortlægge ting ned til ca. 10—20 meters udstrækning. På den lufttomme Måne vil det mest sandsynlige også nok være, at man graver sig ned. Mars skulle så rumme hovedbasen med de store interstellare rumskibe. På grund af sin store afstand fra Jorden vil den både være sværere at opdage og angribe (hvis vi er så tåbelige). Denne teori har den fordel, at den passer med vor nuværende viden, ligesom den også passer med »Mars-rytmen« i UFO-iagttagelserne. H.S.

JORDEN RUNDT

Norsk styrmand så flygende tallerken i Nord-Atlanteren

Rapporten tidligere ikke offentliggjort!

Overstyrmand Torgrim Lien på T/T »Jawesta« tilhørende Jahres rederi, havde en mærkelig oplevelse da båten hans i sommer var på vei fra Puerto la Cruz, Venezuela, til Kanariøylene. Lien observerte en såkaldt »flygende tallerken« bare 2-400 meter over båten. Hendelsen fant sted i Nord-Atlanteren den 6. juli, og en rapport ble utarbeidet og sendt blant annet til Geofysisk Institutt i Bergen. Denne rapport har ikke tidligere vært offentliggjort i noen aviser, men Moss Dagblad har nu fått den, og kan offentliggjøre den som

landets første avis. Rapporten blir regnet for å være meget god:

T/T »Jawesta«, Nord-
Atlanteren den 8. juli 1965.

Rapport vedrørende uidentifisert flygende gjenstand.

Tirsdag den 6. juli 1965. På reise fra Puerto la Cruz, Venezuela til Santa Cruz de Tenerife, Kanariøylene. Kl. 2152 GMT var skipets posisjon N. 24 gr. 40' W 31 gr. 15'. Nordostlig vind, styrke 5. Lave såteskyer som drev i retning med vinden. Barometer 1023. Temp. + 23 gr. Celsius.

Klokken 2152 GMT (1852 skipstid) ble det av utkikken på babord brovinge rapportert en lysende gjenstand på himmelen i nordlig retning. Idet jeg kom ut på babord brovinge fikk jeg se en intens blå ildtunge som med voldsom hastighet kom i retning mot skipet. Jeg løp til telefonen og ringte til kapteinen, og uten å vente på svar tok jeg kikkerten og løp ut på styrbord brovinge og fikk da se gjenstanden gjennom kikkerten idet den passerte skipet.

Gjenstanden passerte like aktenfor skipet i en høyde av 200-400 meter, og gikk lavt under skyene. Det var stjerneklart og måneskinn mellom de lave skyene og jeg kunne tydelig se konturen av legemets overkant. Det hadde form som en sigar og jeg kunne tydelig se en rekke med firkantede vinduer, og det lyste et svakt guloran-sjefarvet lys fra innsiden. Det var ingen tegn til vinger eller ror. Gjenstanden hadde en blåaktig ildtunge efter seg som var mest konsentrert ved halen, og litt aktenfor videt seg ut. Litt lenger aktenfor legemet kunne jeg se et utall av lysende kuler og fra hver kule strålte det ut en blå stråle i retning fra legemet. (Se skissen). Ildtungens lengde antas å være ca. 100 meter. Gjenstanden syntes å være mye større enn de hidtil kjente flytyper.

Gjenstanden hadde en enorm hastighet og var synlig i omtrent 30-40 sekunder og beveget seg på denne tid fra nord- til syd-horisont. Dens omtrentlige kurs var 180 gr.

Til tross for den enorme hastighet og den nære passeringen kunne vi ikke høre den minste lyd.

Utkikken på babord brovinge, matros Hernandez Ambrosio, hevder at det først så ut som om

gjenstanden lettet fra vannet og styrte nordover og deretter plutselig forandret kurs mot oss.

Rormannen, jungmann Narciso Guillen fikk også høve til å se gjenstanden like etter at den hadde passert skipet.

På poopen ble legemet observert av reparatør Juan Hernandez og messemann Ignacio Suarez. Deres beretning stemmer helt overens med min.

Jeg kan med sikkerhet si at det ikke dreier seg om et vanlig fly, rakett, meteor eller kulelyn.

Jeg vil være takknemlig over å høre en sakkyn-digs mening om dette fenomen.

Tergrim Lien.

Overstyrmann og vakthavende.

Rapporten er bekreftet av en rekke av skipets besetning, som selv så den eiendommelige flygende gjenstand.

Med rapporten fulgte en skisse, som vi desverre ikke fikk så klar at den kunne gjengis i Moss Dagblad.

Denne rapport og skissen er sendt Geofysisk Institutt, Bergen av skipets kaptein, H. A. Trovik.

Hva instituttet svarte vet vi i øyeblikket ikke.

Moss Dagblad, dec. 1965.

Observation over Atlanten

Den norske tankbåt M/T Bardal befandt sig i februar på vej fra Venezuela til England. Man var ca. 3 døgns sejlads fra kysten og positionen var 2-300 sømil VNV for en ø ved navn Mona.

En aften omkring midnatstid fik man øje på et matlysende objekt med et konstant lys. Kursen var NØ og det var vel 45° over horisonten. Lyset bestod egentlig af to lys udenom hinanden, idet der var en lysende kerne omgivet af et mørkt felt, som igen var omgivet af en lysende ring eller måske korona. Objektet kunne ses tydeligt, da størrelsen i udstrakt arm var ærtstor.

Det interessante ved observationen var, at UFOet skabte elektriske forstyrrelser. Der var knasen i radioen og kompasserne gav udslag. Gyrokompasset havde kraftigere udslag end det almindelige kompas.

Efter 45 sekunders observation var objektet forsvundet i horisonten i nord og samtidig forsvandt ovennævnte effekter. ej.

Mystisk stjernes kud over Buskerud

Det var overskriften på artikler som fremkom i »Rana Blad« og »Vestfold Dagsavis« i juni. »Firdaposten« i Florø beskæftigede sig med samme observation, men kaldte det observerede for en flyvende tallerken. Noget stjernes kud var det givetvis heller ikke.

Herr Trygve Bakkeland, der bor i Andebu, så objekterne fra Døvlø i Vestfold fra vestkanten af Møyland-Vetans højeste punkt. »Arne Taranrød og jeg gik sammen til vollgravene ved Andebu skytebane, som ligger under Vetan. Vi stod og snakket sammen og fik se en glødende kule med hale efter og tænkte straks på stjernes kud. Men vi snakket også om, at det var en eller anden ting som var »skutt opp«. : Den stoppet opp og ble til tre kuler med en liten afstand mellom hver. De hang på linje, så det kunne se ut, som var de forbundet med hverandre. Etter noen minutter begynte kulene å utvide seg og ble svakere i glød. De var først rødglødende, men ble etter hvert mattere og »hvitere«. Efter 15-20 minutters observasjon var de blevet så utvisket, at de ikke kunne ses mer«.

Vejret på observationsstedet var fint og klart. Der var ingen vind. Temperaturen var 12° C.

Da objektet først sås havde det som sagt en

hale efter sig. Denne hale var tre gange så lang som objektet. Objekterne var ærtstore i udstrakt arm.

Objekterne blev også iagttaget fra Strømsoddebygda i Sokna. Observatør er herr Arne G. Strømsodde, der beretter følgende: »Jeg så noe, som jeg i første øyeblikk trodde var et stjernes kud. Jeg syntes imidlertid at farten var for liten til at det kunne dreje seg om et vanligt stjernes kud. Pludselig stoppet det, og så løste det seg ut fire lysende stjerner fra den førstnevnte (kun 4 objekter i alt). Dernest ble disse fire liggende helt stille på linje ved siden av hverandre. Det så ut til å være noe som liknet en streng mellom dem. Efter fem minutters tid løste den ene seg opp og forsvant i sakte fart, mens de tre gjenværende beveget seg så dje ble stående som en trekant med spitsen oppad. De tre stod så konstant på samme sted i ca. 25 minutter. Så begynte de og tape lysstyrke, og det ble likesom en lysende »tåkedott« igjen av dem. Denne tåkedotten stod på samme sted. Etter en halv time så ble denne tåkedot borte for mit bare øye«.

Der var tre vidner til Strømsoddes observasjon.

e.j.

»Flyvende pølse ved Holbæk«

Med denne overskrift beskrev mange af landets aviser en observation nær Holbæk den 13. juli.

Der var nu ikke tale om hverken Steffs eller Houlbergs produkter, som på mystisk vis var gået til vejrs. Det var derimod en vældig interessant UFO-observation. Eller rettere to observationer, idet den første fandt sted kl. 22,45.

Fru K. Carstensen var i bil på vej fra Holbæk mod Tuse Næs sammen med sin mand, som førte bilen. Ved Mårsø får fru en øje på et hvidt objekt til højre for vejen i ca. 450 højde. Objektet er 10-ørestort i udstrakt arm. Derefter kigger observatøren ud af bilens bagrude for atter at se fremad. Da ser hun et stort, hvidt aflangt objekt med afrundede hjørner (altså mere en pøl-

se end en cigar, hvad faconen angår) svæve over vejen med det lille objekt efter sig i en afstand på 15 mm i udstrakt arm. Det store objekt blev anslået til en størrelse på 10 cm i udstrakt arm. Tilsyneladende står begge objekter stille i luften.

Føreren af vognen så ikke objekterne, idet han var travlt optaget af at holde øje med en motorcyklist uden lys, som kørte umiddelbart efter bilen. De standser derfor ikke for at betragte objekterne. Efter nogle få minutters forløb svinger vejen, og vidnet får derved objekterne i ryggen og mister dem af syne.

Det var den første observasjon. Men objekterne bliver tilsyneladende i området, selvom der øjensynlig ikke har været andre observatører. Det

kan skyldes, at objektet har gjort sig usynligt. Den næste observation begyndte kl. 23,34.

Herr Preben K. Rasmussen kørte ad landevejen fra Mørkov mod Ugerløse. Ca. 1 km forbi Østrup sås et kraftigt lysskær på himlen i ca. 60° højde. Rasmussen og passageren i vognen, herr P. E. Jensen, kører et lille stykke endnu, medens de holder øje med objektet.

Lyset fra objektet var blændende lysegrønt eller måske nærmere fosforgrønt. Det var 10-øre stort i udstrakt arm, men synede meget større på grund af det kraftige lysskær, som omgav det. Objektet daler mod jorden efter et øjebliks observation. Så står det stille igen et øjeblik for dernæst at dale helt ned til jorden og lande. Bevægelsen nedad sammenlignes med en ting, som bliver firet ned i en snor.

Observatørerne standser vognen og standser også motoren. Man står ud af vognen og iagttager objektet, som ligger og lyser på jorden. Afstanden til objektet er svær at bedømme, men objektet landede mellem observatørerne og Syvendskoven, som er ca. 1200 meter væk.

Endnu medens objektet lå på jorden, lyste det meget kraftigt. Det var omgivet af et meget kraftigt og stort lysskær eller korona. Pludselig slukkes alt lys, der er intet mere at se. Da observatørerne er ved at stige ind i vognen, ser herr Jensen to små, hvide lys bevæge sig, hvor objektet lå, men Rasmussen ser ikke disse lys.

Derimod får de pludselig øje på et andet objekt. Medens det første objekt var rundt, var dette pølseformet, d.v.s. aflangt og med afrundede ender. Det hang ubevægeligt på himlen omkring det sted, hvor det grønne objekt først kom til syne. Det lyste hvidt, men med et svagt lys, som en månebelyst sky, når månen står lige bagved. Objektets omrids var skarpt aftegnet, og der var ikke noget »skyet« ved det. Forskellen i lysstyrke mellem de to objekter var så stor, at det svagtlysende, hvide objekt godt kunne have været på himlen under hele observationen, uden at man ville have lagt mærke til andet end det blændende grønne. Det hvide objekt var 8-10 cm i udstrakt arm, så det var ellers ikke så nemt at oversæ.

Da man havde set på det store objekt en fire-fem minutter uden at det havde bevæget sig, kører man mod Ugerløse. Rasmussen holdt øje med objektet, der synede svagere og svagere. Det forekom ham, at objektet til sidst trak mod nordøst. Da man når til den anden side af Ugerløse er objektet forsvundet.

Efter at man var startet fra observationsstedet bemærkede man, at lyset på bilen var meget svagt. Der var lige sat ny akkumulator på vognen, og derfor talte observatørerne om, at det var mærkeligt, men ved Bonderup, ca. 4 km fra observationsstedet, kom lysets normale styrke igen.

Der var ingen virkning at mærke på motoren, derimod følte observatørerne sig uforholdsmæssigt trætte både under og efter observationen.

På vejen hjem meldte man det passerende til politiet i Ringsted, som foranledigede, at man sendte en patruljevogn til observationsstedet. Politiet fandt dog ingen spor, men det vides ikke hvor meget man har gjort for at finde nogle. SUFO's mand i Holbæk har været på stedet for at finde spor, men uden resultat. Det er ikke oplyst, hvornår undersøgelsen fandt sted.

Alt i alt var det én af de mest interessante observationer, vi længe har haft.

ej.

Mor, var det et rumskib?

14. september 1964. — Ved Brunswick, Missouri, USA. (Særlig rapport til NICAP).

Mandag den 14. september ved 21,30-tiden vendte min 10-årige søn og jeg hjem fra et skolemøde. Vi bor 8 miles NØ for Brunswick, Missouri. Da vi var henvend 1½ mile ude af byen på vej op ad en bakke så vi et orangefarvet objekt komme langsomt ned fra himlen. Jeg sagde til min søn, »der er et meteor«. Han sagde, at det lod til, at det landede bag bakken. Lidt længere fremme ad vejen råbte min søn, »se mor, der er den orange tingest igen«. Jeg så til højre — og der var genstanden. Den så ud til at have omtrent samme fart som vores bil, for den holdt sig lige til højre for os de næste 5 miles; da vi så drejede mod øst, begyndte denne orange genstand at stige og stige og derpå fare af sted mod nord som et projekt, indtil vi ikke kunne se den mere. Min søn sagde: »Mor, var det et rumskib?« Naturligvis undrede vi os, da vi så det stige. Jeg behøver ikke at fortælle, at jeg var forfærdet. Netop ½ mile fra vores hjem så vi den samme orange genstand dukke op på den nordlige himmel og komme nedad med

en så umådelig fart og i en vinkel som ville den lande lige foran os. Jeg brugte ligefrem bremserne, for jeg troede ikke, jeg kunne nå forbi et bestemt sted uden at køre lige ind i den. Da den kun var et lille stykke fra os, drejede den pludselig skarpt mod øst og stoppede nøjagtig øst for vores hus. Mine ben rystede så meget, at jeg ikke troede, vi kunne klare at komme hjem. Min søn løb ind og fik fat på min mand, som passede vores 2 yngre sønner. Han kom ud, og vi så alle på denne orange genstand mod øst. Vi ville have kaldt på naboerne, men da klokken var 22 vidste vi, at de var gået i seng.

»Selvfølgelig ønskede de allesammen, at vi var kommet eller havde ringet og fået dem til at stå op, da vi den følgende dag fortalte dem om det. Vi betragtede denne orange genstand i to timer; den bevægede sig netop så meget, at man kunne

se den ikke stod helt stille. Genstanden var nær ved. Min mand havde set den samme på himlen to gange før; en gang i juli. Han prøvede dengang at vække mig og fortælle, at han så et rumskib. Jeg troede naturligvis ikke engang så meget på ham, at jeg åbnede øjnene. Han fortalte, at denne orange-farvede genstand havde bevæget sig i alle retninger på himlen. Også han berettede, at den stod stille et stykke tid for derefter at skyde af sted som et projektil. Næste gang vi ser det, vil vi uden tøven vække vores naboer uanset tidspunktet, så de kan bekræfte det. Men vi 3 så det ganske afgjort, hvad det så end var. Det kom så tæt på vejen, at jeg ikke mere alene vil tage til byen om aftenen, for jeg var fuldkommen rædselslagen. Der er ingen tvivl om, at dette *ikke* var et stjernesud eller et foster af vores fantasi.

/S/ Mrs. W. S., Brunswick, Missouri.

Forbrændt af flyvende genstand

2. juni 1964. — Hobbs. New Mexico, USA.

En 8-årig dreng blev alvorligt forbrændt her i Hobbs i går eftermiddag af et mystisk flyvende objekt, som sendte politi- og lægemyndighederne ud i en hidtil frugtesløs søgen efter forbrændingens årsag. Den forbrændte dreng, Charles Keith Davis, søn af mrs. Johann Hughins, fortalte politiet, at en flyvende genstand brændte ham. Han blev i tilfredsstillende tilstand indlagt på Lea General Hospital nu til morgen efter at være behandlet for anden grads forbrændinger, som dækkede hans ansigt og efterlod ham skaldet. Den nøjagtige årsag til forbrændingerne har politiet og lægerne ikke villet udtale sig om. Politiet gav ingen oplysninger om, at man skulle have fundet det, som brændte drengen. Hans tilsynslæge udtalte, at forbrændingerne skyldtes en eller anden form for åben ild. Charles selv fortalte, at han blev brændt af en ild, som kom ud af luften. Hans bedstemor — som stod ca. 1 meter fra ham, da det skete ved 16-tiden — sagde, at hun hørte en mærkelig lyd og derefter så Charles »fuldkommen sort med håret strittende i vejret med ild i. Charles var så sort, som han kunne være... hans hår stod lodret op i vejret. Jeg tog fat i ham og prøvede at udglatte hans hår, som brændte«, fortalte mrs. Frank Smith, drengens bedstemor. Den besynderlige hændelse skete bagved De Luxe vaskeriet.

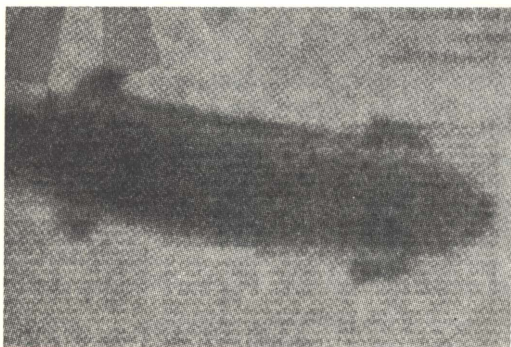
Charles stod lige udenfor bagdøren til vaskeriet.

Mrs. Smith befandt sig lige inden for døren. »Jeg hørte denne lyd, ligesom et meget hurtigt sus... og så hørte jeg Charles skribe, og jeg vendte mig om og så ham«, fortsatte hun. Mrs. Smith fortalte, at efter at hendes forsøg på at kvæle ilden var mislykket, hældte en mand fra vaskeriet vand på drengens hoved og slukkede ilden. Charles' bedstefar, Frank Smith, kørte drengen til Lea General Hospital. Overfor politi, læger og sin familie sagde Charles kun, at han så noget, der kom lige imod ham ud af luften fra den sydlige ende af bygningen. Hans bedstemor anførte, at han sagde, at genstanden var sort. Mrs. Smith fortalte, at hun ikke så genstanden, og en udspørgen blandt de omkringstående personer førte ikke til yderligere vidner til fænomenet. Imidlertid erklærede politiet, at der absolut ingen spor var af ilden eller det, der forårsagede den. Der blev ikke fundet nogen aske på stedet, ej heller var der nogen mærker eller lignende ifølge mrs. Smith. Mrs. Smith tilføjede, at der ikke er nogen elektricitet- eller gasledninger i nærheden af stedet, hvor drengen stod. »Der var ingen kraftig lyd, da det skete, kun en slags sus«, tilføjede mrs. Smith. Dette udelukker øjensynlig muligheden af en lynnedslag, skønt tordenvejr var på vej mod Hobbs på det pågældende tidspunkt. »Der er intet... ikke en antydning af, hvad det var«, hævdede mrs. Smith.

Kilde: The News-Sun - Hobbs,
New Mexico - 3/6-64.

Et billede taget fra mrs. Oldfields film ud igennem flyets vindue. Det var umiddelbart før, genstanden forsvandt, og lige efter at to sæt »finner« blev udskudt fra »genstanden«.

Tallerken filmet fra jet-fly

◀ De britiske luftfartsmyndigheder undersøger opsigtsvækkende billeder af »uidentificeret genstand«, taget af amatørfotograf.

En solrig morgen kl. 8 sagde fru Joan Oldfield, som på dette tidspunkt befandt sig i en British United Airways jetmaskine ca. 4000 meter over jorden, til sin mand: — Tom, jeg tror, at en jetjager forfølger vores maskine, lån mig lige kamerate.

Han rakte søvnigt sin hustru apparatet, og mrs. Oldfield glemte for et øjeblik sin gamle mor i Southampton, som hun var på vej for at besøge, inden den gamle dame emigrerede til Australien.

I nogen tid så hun, hvad hun troede var en jetjager, i søgeren og undrede sig over, at jageren ligesom syntes at skifte form under fotograferingen. En omstændighed hun tilskrev sollyset i forbindelse med vinklen.

Det var først, da filmen kom tilbage fra fremkaldelse, at hun for første gang blev klar over, at hun havde fået noget ekstraordinært på filmen. Denne har siden været kørt for fagfolk, og nu går luftfartsmyndighederne i gang med undersøgelser af denne uidentificerede genstand.

Billederne viser nemlig ganske tydeligt en genstand, som på afstand følger passagerflyet — men det er ikke en jetjager. På filmen ses det, at genstanden på et tidspunkt udskyder to »finner« på hver side og dermed antager flyvende tallerkeners traditionelle form.

Ekspert, som har set filmen, er forbavset over den fantastiske fart, hvormed »genstanden« gjorde sig usynlig. De har på grundlag af flyets egen fart, filmens hastighed og billedantallet kalkuleret, at den flyvende tallerken på det tidspunkt har gjort en fart på op imod 16.000 kilometer i timen.

KOMMENTAR: Denne beretning er ikke helt så ny, som det kunne se ud, men den har af ukendte årsager været fremme i pressen igen for nylig ledsaget af forskellige billeder.

Red.

På havsens bund

Næsten lige siden de første UFO'er blev rapporteret, har der været observationer over søer, floder og have. Igennem alle disse 18 år har der eksisteret teorier, der prøver at forklare UFO'ernes forbindelse med vand, selv om teorierne indbyrdes er vidt forskellige: Undersøiske baser, vand som brændstof o.s.v., o.s.v.

For ikke så længe siden kom »Eltanin«, et amerikansk militært søgående transportfartøj, der er stillet til rådighed for den amerikanske National Science Foundation, i havn med fotografier, der viste noget, der lignede et indviklet antenneanlæg, der stak op af havbunden på en dybde af 2.250 favn (= 4.000 meter).

En plante, tror De? — Absolut ikke, udtaler dr. Thomas Hopkins, havbiolog, videnskabelig chef om bord på »Eltanin«. »I den dybde er der intet lys, således at fotosyntese ikke kan finde sted, hvorfor ingen plante kan leve der«.

Et andet, muligvis beslægtet mysterium blev rapporteret fra Ft. Pierce i Florida i begyndelsen af juli. En havbiolog, dr. Dmitri Rebikoff fra Chicago, havde i ti dage foretaget undersøgelser med én-mands-ubåd og indsamlet forskellige data i en dybde af 90—100 fod med henblik på dr. Jacques Piccards planlagte krydstogt under Gulfstrømmen.

Rebikoff rapporterede, at neden under de forskellige fiskesamfund, og bevægende sig med omtrent samme hastighed som havstrømmen (3½ knob) svævede pludselig et pæreformet objekt.

»På grund af dets størrelse tænkte vi først, at det måtte være en slags haj. Dens retning og hastighed var imidlertid for konstant. Den har muligvis været styret af en robotpilot. Vi modtog ingen signaler, og derfor ved vi ikke, hvad det var«.

Rebikoff forsøgte at fotografere objektet, men der forlyder intet om, at det er lykkedes. Han påpegede endelig, at farvandet hyppigt besøges af tungt udrustede russiske fiskeri- og havundersøgelsesfartøjer.

Gengivet med særlig tilladelse fra: FATE Magazine.

Copyright: Clark Publishing Company
Evanston, Ill., USA.

—/BJ.

DIVERSE

Meteorgåden i Sibirien 30. juni 1908

af G. Haubech-Lenssinger.

Hvad var det, der skete langt ude i den sibiriske tajga tirsdag den 30. juni 1908 klokken 7 om morgenen? I over 58 år har det været en gåde for videnskaben, og sindene og fantasien er sat i bevægelse. Meteor, Komet eller rumskib fra fjerne kloder? Selv spiritisterne har været med i gæsterierne og mener, det er afdødes ånder, der har bevirket katastrofen, formodentlig i et kæmpemæssigt opgør mellem ånder i luften.

Den 30. juni 1908 registrerede det astronomiske observatorium i København besynderlige lysfænomener på himlen. Tilsvarende fænomener blev observeret i Wien og i London. De seismografiske stationer gav udslag som ved jordskælv, og over hele Vesteuropa registrerede meteorologerne en kraftig luftstrøm, der kom østfra. Kun langsomt nåede rapporterne frem fra det fjerne Sibirien om det mærkelige fænomen, man havde observeret her.

Sibirien var dengang et fjernt, isoleret område og da især den egn, hvor begivenheden fandt sted, i Tungus-dalen nord for Bajkalsøen, i den egn, der nu er befolket af evenkernes nationale kreds. Evenkerne kaldtes tidligere for tunguserne. Evenkerne kunne fortælle om noget skrækeligt, der var sket: en ildsprudlende slange var steget ned fra himlen og havde ødelagt et stort område af skoven. Andre beboere fortalte, at der pludselig var opstået en sol nummer to på den klare, skyfri himmel, og at den eksploderede i luften og ødelagde vældige skovområder. I landsbyen Kejma, der lå 200 km fra katastrofestedet, opdagede folk, at der pludselig kastedes to skygger, som om der var to sole. I Vanavara, 65 km fra stedet, troede

folk, at tøjet brændte på kroppen af dem, og man så nogle rive skjorten af i den tro, at der var ild i den. Eksplosionen observeredes i en afstand af 800 km, og braget kunne høres 1000 km væk eller så langt som fra København til Paris. Himmelfænomenet efterlod sig en kæmpemæssig støvsky, der holdt sig i mange timer, den efterfølgende uge var natterne særligt lyse, og skyerne var som forsolvet.

Himmelfænomenerne forklares af videnskabsmændene ved, at et kæmpemeteor havde ramt jorden. En betydelig del af meteorit forstøvede i farten gennem luften, og støvskyerne bevirkede den genspejling af sollyset, der fremkaldte lysfænomenerne. For et par år siden holdt det sovjetiske videnskabsakademis meteorkomite møde i Kiev, hvor der blev forelagt flere beretninger om det såkaldte Tungus-meteor. Særlig interesse vakte en beretning af akademimedlem V. Fesenkov, der hævdede, at Tungus-fænomenet ikke skyldtes et almindeligt meteors fald til jorden, men et sammenstød mellem en komet og jorden.

Det var da kernen af en lille komet, der havde ramt jorden. Kernen skulle have bestået af klumper af frosne luftarter og vand, iblandet jern- og siliciumdele. Men der var mange gåder, der ikke rigtig kunne forklares hermed. En ekspedition, ledet af atomeksperten doktor Plehanov i Tomsk, undersøgte i 1958 radioaktiviteten i nedfaldscetret, hvor tajgaen er ødelagt i en omkreds af 20-22 km. Han fandt, at radioaktiviteten i epicentrets planter og træer er dobbelt så stor som i planter, der vokser 30-40 km fra stedet.

Men hertil kommer en hel mængde andre konstateringer: man har ikke fundet noget krater i området, der kan henføres til året 1908. Man har heller ikke fundet noget spor af meteorit eller kometen, ingen rester, der kan bekræfte teorien. Moderne måleinstrumenter har undersøgt hele epicentret for magnetisk anomali, men ikke fundet noget tegn på forekomsten af nikkeljern, som normalt rummes i jernmeteorerne, eller, som professor Fesenkov mener, kometen har indeholdt.

En Tungus-ekspedition i 1962 konstaterede også stærkt øget radioaktivitet i mosejorden i epicentret, aftagende bort fra centret. Disse og mange andre uforklarlige fænomener har fået nogle videnskabsmænd til at slutte, at der måske har været tale om en atomekspllosion. Forskeren Vronskij fra Irkutsk, der i 1959 med en studentergruppe undersøgte Tungus-området, afviser denne påstand meget kategorisk. I selve epicentret fandt ekspeditionen et par tvillingetræer, 104 år gamle. De har altså været »øjenvidner« til eksplosionen på nært hold. Vronskij forklarer deres overlevelse ved, at overfladebranden ikke har kunnet trænge over den våde mose. Det ene træ toges med til Irkutsk, det andet blev efterladt som kontroltræ. Man fandt imidlertid intet særligt ved årringen for året 1908, hvilket skulle have været tilfældet, hvis det havde været udsat for radioaktiv påvirkning.

Vronskij minder om, at den første ekspeditionsleder, Kulik, i 1927 bemærkede det mærkelige »månelandskab« han stod på. Hullerne, der lignede kratere, skulle da rumme en meteordel i bunden, men han fandt intet. Så opdagede man, at sådanne huller er almindelige i den evigt frose jords moseområder, der synker ned og danner »kratere«, der er næsten cirkelrunde. Så opgav man at betragte dem som kratere. Men Vronskij påpeger, at disse vandhuller kun findes i et stort antal i nærheden af nedfaldscentret. Han forklarer dem med, at meteorit er splintret, og hver splint har dannet et hul. Meteorit har ikke været af jerntypen men af stenarttypen. I mosen er de sunket for dybt, til at de har kunnet påvises, og de dele, der er faldet på hård grund, er knust og har ikke efterladt sig varige spor.

Vronskij siger selv, at hans forklaring ikke er tilstrækkelig, og at der fortsat finder dybtgående undersøgelser sted. Tilhængerne af atomeksplotionshypotesen, hvis ivrigste forsvarer er forskeren Zolotov, henviser til resultaterne af de to sidste somres ekspeditioner til den ødelagte tajga. De kraterlignende huller kan forklares på en anden måde, end Vronskij gør. Det kan tænkes, at en

atomeksplotions varmeudvikling har fremskyndet den smelteproces, der fremkalder hullerne i den evigt frose jord, hvorfor kraterhullernes forekomst er hyppigere ved eksplosionsstedet.

De to træer, Vronskij har fundet i live i epicentret er ikke de eneste. Det mærkelige er, at der hist og her, men åbenbart efter system, vokser træer, der er ældre end eksplosionen. Endvidere at træerne i centret står forkullede, men oprejst mens de er væltet omkuld fra fem km og udefter i den kreds med en radius på 20-22 km, hvor skoven er ødelagt. Dette taler for en eksplosion i luften og ikke på jorden.

Endelig er der den konstaterede øgede radioaktivitet i mosejorden og planterne. Træer i epicentret, der er 30-40 år gamle, udmærker sig ved en meget høj vækst og en stærkt udviklet krone. Deres vækst er åbenbart stimuleret af katastrofen, men hvordan? Det kan forklares ved, at eksplosionen har forrykket balancen i grundvandet til gavn for disse træer, men det kan også skyldes, at den højere radioaktivitet har fremskyndet og stimuleret væksten, sådan som man kender det fra moderne landbrugsvidenskab.

Sidste sommers ekspedition har imidlertid gjort endnu et interessant fund. Det skete på grundlag af beretninger af den første forsker, der var i området i 1911, geodætten Sjisjkov. Hans beretning er ganske vist gået tabt under belejringen af Leningrad i sidste krig, men man vidste, at han havde fundet et tilsvarende ødelagt tajga-område som det kendte Tungus-område. Ekspeditionen fandt ved hjælp af helikoptere dette område, som uventet viste sig at ligge 80 km vest for det kendte, store område. Det uventede ligger i, at det formodede himmellegeme beskrev en bane fra syd til nord. Zolotov sammenlignede vidneudsagnene, der er nedskrevet, og de senere vidneudsagn, som han og hans ekspeditions-kammerater har indsamlet blandt gamle beboere under de sidste to års ekspeditioner, og man kunne da fastslå, at himmellegemet har ændret kurs under sin flugt. Kun den sidste del af banen har været fra syd til nord. Det glødende legemes flugt over himlen er ikke blot konstateret i den syd-nordlige linje, men også langt vestligere, i byen Kansk. Den stærke oplysning af himlen i dagene efter blev kun iagttaget på den vestlige halvkugle, hvilket kunne tyde på, at de støvskyer, der har forårsaget den, er løsgjort fra legemet under en flugt fra vest mod øst. Den vestligt beliggende, ødelagte del af tajgaen må formodes at være ødelagt af samme legeme, hvilket

igen skulle være en bestyrkelse af hypotesen om en atomekspllosion.

En kometsprængning, som antydet af akademi-medlem Fesenkov, skulle have efterladt et askelag på en centimeters tykkelse over et område af 100 kvadratkilometer. Selv om det ikke skulle være til at påvise i jorden efter et halvt århundredes forløb, måtte elementer af dette askelag genfindes i træer og planter, hvilket ikke har kunnet påvises.

Et meget vigtigt indicium er, at tajgaen åbenbart ikke, som Vronskij formoder, er kommet i brand. Tajgaen er blevet antændt præcist i samme øjeblik i hele området og er forkullet næsten øjeblikkeligt. Tajgabrandens forløb er alt for velkendt. En brand ville ikke været stoppet op præcist i en afstand af 20-30 km fra centret, og den ville have været mindst en uge. Men alle øjenvidner fastslog og fastslår med absolut bestemt, at der ikke var nogen brand efter katastrofen.

I det seneste nummer af det sovjetiske videnskabsakademis bulletin fremlagdes nu Zolotovs synspunkter og beregninger af den kendte fysiker og medlem af videnskabsakademiet, professor Lentovitj. Påstandene er her underbygget med præcise matematiske beregninger og ligninger. Konklusionerne bygger desuden på de foreløbigt gennemførte laboratorieundersøgelser af de forkullede træstykker, jordprøver, planter, levende træer o.s.v. som ekspeditionerne i 1959 og 1960 har taget med til undersøgelse bl.a. i Tomsk. Zolotovs konklusioner samles da i bestemte punkter:

1. Epicentret i de sydlige moser viser, at skoven er fuldstændig raseret i en omkreds med en radius på 20-22 km. Ødelæggelserne og virkningerne i det hele taget er afgørende forskellige fra andre steder i tajgaen, hvor der er faldet store meteorer.

2. I centret står de forkullede træer oprejst. Nogle træer i en afstand af fem km fra epicentret er helt urørt. Sammenlignes skaderne med forsøgsekspllosioner, er eksplosionens kraft lig med en reaktion i 400 kg radioaktive stoffer eller en moderne atombombe af størrelsesordenen 10 megatons TNT. Eksplosionen kan ikke være sket ved jorden, da intet træ da var blevet skånet og træerne i epicentret også ville være væltet. Heraf må sluttes, at eksplosionen er sket i stor højde over jorden. Denne højde er beregnet til fem km.

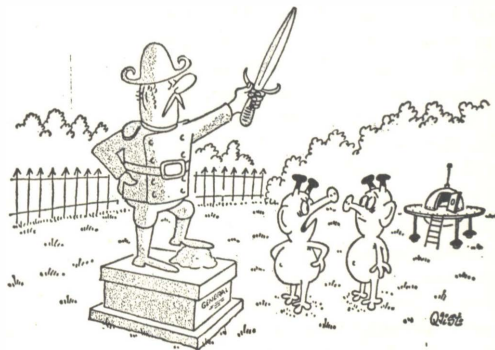
3. Legemet's størrelse har været som et 7-8 etagers hus med en diameter af 20 meter. Zolotov beregner den sandsynlige masse den specifikke vægt, hastigheden og den udviklede varme ved gnidningen mod luften. Farten har ikke været ret meget

over tre km i sekundet. »I dette tilfælde« konkluderer forfatteren, »kan et himmellegemes eksplosion i luften ikke fremkaldes af omdannelse af bevægelsesenergi til varmeenergi (ved gnidningsmodstanden i luften) fordi dette først sker, når et himmellegeme farer mod jorden med en hastighed af mindst fem km i sekundet. Heraf følger da, at legemet er eksploderet af en anden grund, d.v.s. af en egen, indre energi«. Gnidningsvarmen er beregnet til højst 10.000 grader, mens eksplosionsvarmen har været 100 gange større.

4. At denne energi kan have været en atomenergi fremgår ikke blot af eksplosionens kraft, men også af en undersøgelse af forholdet mellem lysenergien og den samlede energi fra eksplosionen. Den er beregnet til ret nøje 30 pct. af den samlede energi. Dette forhold mellem lysenergi og samlet eksplosionsenergi findes kun ved en form for eksplosioner-atomekspllosioner.

Længere går videnskabsmanden ikke. Han fremfører de omstændigheder, der taler for en atomeksplosion uden at ville hævde, at der virkelig har været tale om en sådan. De radioaktive måleresultater er en yderligere bekræftelse, selv om laboratorieresultaterne endnu ikke er endelige. Men videnskaben er blevet forsigtig. Den vil end ikke afvise den mulighed, at det har været et bemandet rumskib fra en fremmed klode, der er gået til grunde den junidag i 1908.

Denne tanke fremsattes oprindelig af forfatteren Kazantsev og afvistes straks af videnskaben. Siden er så meget nyt kommet frem, at man ved en diskussion i journalisternes hus i Moskva fornylig ikke fandt nogen ekspert, der ville udelukke muligheden, selv om der selvfølgelig var deltagende

— Han kunne da i hvert fald svare...!

videnskabsmænd, der anså det for højst usandsynligt. Men det kan bevises, at der har været tale om en atomeksplosion — og det syntes muligt, at man ved fortsatte undersøgelser vil kunne finde det endelige bevis for eller imod — så bliver det vanskeligt at finde en forklaring på atomkraften i himmellegemet, hvis det ikke er et rumskib. Kazantsevs hypotese har om ikke andet så på ny sat fart i de videnskabelige ekspeditioner til Tunguskatastrofestedet. Tyve år efter den sidste ekspedition til området i 1938-39 begyndte den systematiske, videnskabelige udforskning igen med forøget viden om atomeksplosioner og rumfartsteknik.

Det er bemærkelsesværdigt, at så mange seriøse forskere i dag ikke på forhånd vil udelukke muligheden af en rumskibskatastrofe i Tungus-tajgaen. Jorden har måske oven i købet tidligere haft besøg af gæster fra andre planeter i verdensrummet. Den sovjetiske forsker Agrest har opstillet visse hypoteser, som historikere og arkæologer burde have for øje, når de undersøger visse uforklarlige forhold, de støder på. Agrest omtaler de bibelske og endnu ældre beretninger om væsener fra himlen, i nogle beretninger skal de være meget store, der er kommet til jorden og har forladt den igen som Elias i sin ildvogn. Kan der være noget rigtigt i disse beretninger? Agrest henviser bl.a. til de såkaldte Baalbeck-terrasser i Libanon. De er kunstige, lavet af levende væsener. Men fliserne er så store, at man ikke kan forestille sig, at de er lagt af mennesker. Selv i dag med vor tids teknik udgør de et stort ingeniørproblem.

At de skulle være lavet for at skabe mulighed

for at bygge det nærliggende jupitertempel, som modstanderne af Agrests hypotese hævder, modbevises af, at jupitertemplet er af langt yngre dato. Har terrasserne været brugt af væsener fra andre kloder til start af deres rumskibe fra jorden?

Tanken er fantastisk, men så meget andet, der i dag er realitet var fantastisk for blot 10 år siden. Hypotesen bør i hvert fald have for øje ved undersøgelser, siger Agrest. F. eks. kan radioaktivitet måske kaste lys over problemet.

Der er også to måner omkring Mars, Fobos og Deimos, hvis bevægelse udviser visse ejendommeligheder. Den sovjetiske videnskabsmand, professor Sjklovskij, har fremsat den hypotese, at det måske drejer sig om kunstige måner, sputnikker, opsendt af fremmede kloders beboere. Og hvorfor skulle der ikke i rummet findes kloder med væsener, der er nået længere i rumfart end menneskene på Jorden? I vort stjernesystem er der 120-200 milliarder stjerner. Af disse besidder i hvert fald de 150.000 kloder meget lig vor jord, således at der findes levende væsener der. Nogle videnskabsmænd mener, der er mange flere, måske 10-20 milliarder. Hvorfor skulle Jorden så være den eneste på hvilken der er opstået tænkende væsener?

Ydermere regner astronomerne med, at det overvældende flertal af civilisationer på andre kloder må være meget ældre end vor og langt højere. Måske har man der skabt de fotonrakter, der skulle gøre stjernerejser mulige, selv om muligheden af at bygge sådanne raketter endnu ikke er påvist på jorden.

OBS! Opfordring:

Vi takker alle, der har benyttet sig af SUFOI's opfordring til at være med i et tværgående korrespondanceprogram. Vi håber, at endnu flere vil melde sig og udnytte denne mulighed for udveksling af tanker med andre ufo-interesserede.

I henvendelsen bedes De venligst opgive:

1. Navn og adresse.
2. Uddannelse.
3. Interesseområde i sagen.
4. Evt. supplerende oplysninger.

Henvendelser angående korrespondanceprogrammet bedes fremover rettet til:
Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, Kbhvn. S.

Den mest pålidelige løgnedetektor: et barn.

Nebelspalter, schweizisk blad.

☆

Oversætter

Redaktionen søger en oversætter til gennemgang af og evt. oversættelse af japansk stof. Henvendelse bedes venligst rettet til:

Børge Jensen,
Elmevej 2,
Borup, Sj.

Der er mange måder at reklamere for UFO-sagen på, og vække folks nysgjerrighed. — Her er det E. Steengaard i Odense, som har klistret en »Adamski«-tallerken bag på vognen. —

Trods alle fremskridt inden for elektronikken kender jeg endnu ikke nogen hurtigere måde at sprede en nyhed på end at fortælle den i en café.

Charles Williams, pressechef for regeringen på New Zealand.

»NORSK UFO-BULLETIN«

»Norsk UFO-Bulletin«, er et uavhengig, non-profitabelt, organ for fri meningsutveksling, UFO-forskning og informasjon.

»Norsk UFO-Bulletin«, ser det som sin oppgave, primært å gi bevis for at vår planet får besøk fra andre planeter, for sekundært å få stadfestet, at det finns annet intelligent liv i kosmos.

»Norsk UFO-Bulletin«, er stensilert, og utkommer 6 ganger årlig. Det kan erhverves ved innbetaling av N. Kr. 4, til postgirokonto 7 13 77, under adresse I. T. Martinsen, Sørdhaugen 1, Skjoldtun, FANA, Norge.

Interesserte i Danmark, kan også sende sit abonnement til vår Danmarksredaksjon, fru Lilli Christensen, Lindevej 29, Espergærde, Sj.

Endnu et nyt initiativ

Vor sædvane tro, når vi kommer til kundskab om, at nye projekter søges startet på den skandinaviske tallerkenfront, viderebringer vi følgende meddelelse, som vi lige har modtaget. Indtil videre må teksten tale for sig selv, — vi har end ikke haft tid til at undersøge, hvem der står bag. En anmeldelse må vente, til materialer foreligger, men vi håber til sin tid at kunne byde et positivt og sagligt initiativ til gavn for vor fælles sag velkommen.

Introduksjonskriv

En av årsakene til at UFO-INFORMASJON er kommet istand, er at det blant de som har studert UFO-fenomenene er det mange som mener at de rapporter som foreligger burde være mer alment kjent. Et spørsmål som melder seg når man studerer det materiale som er tilgjengelig om UFO-saken er hvorfor de vitenskapelige autoriteter viser en tilsynelatende negativ holdning til saken. Et annet spørsmål er hvorfor de militære og sivile myndigheter bagatelliserer og forsøker å bortforklare de observasjoner som foreligger.

For en del av UFO-rapportenes vedkommende, er det nærliggende å anta at det dreier seg om besøk fra andre planeter. Når man studerer de innkomne rapporter viser de en sterk periodisk intensitet, fordelt på de forskjellige verdensdeler.

Hensikten med tiltaket UFO-INFORMASJON er å samle opplysninger om UFO-observasjoner, UFO-litteratur, UFO-studiegrupper etc. og distribuere det til interesserte.

Det vil bli sendt ut informasjon- og nyhetssedler med visse mellomrom, avhengig av mengden av aktuelt stoff. Denne tjeneste er gratis. Vi tar oss imidlertid forbehold i dette, når det gjelder særtrykk av artikler etc. fra andre tidsskrifter.

UFO-INFORMASJON er ment som en forløper og et grunnlag for et eventuelt framtidig UFO-tidsskrift. Vi er derfor interessert i å vite hvor mange abonnenter vi kan regne med, som et grunnlag for beregningen av prisen på abonnementet.

Hilsen
UFO-INFORMASJON

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. aug. 1965.

København og omegn.

BREDE: Finn Madsen, Lystoftevej 20B, Lyngby.

BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.

DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
tlf. (01) 53 10 35.

KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

TÅRNBY: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Ka-
strup, tlf. (01) 51 11 41.

KBH. V: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

KBH. V: H. Heiden, Flensborggade 32, VE 918y.

Sjælland og Lolland-Falster.

BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3,
tlf. (01) 81 33 92.

BORUP: Børge Jensen, Elmevej 2, tlf. (03 626)101.

FLØNG pr. Hedehusene: Sv. Larsen, Bakkevej 1.

FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.

FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.

HOLBÆK: Finn Nielsen, Chr. Hansensvej 19 B,
tlf. 1364.

HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8,
tlf. (01) 86 16 77.

LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740),
Vesterborg 63.

NAKSKOV: Ole Henningsen, Fayesvej 39.

NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej
57, tlf. (03) 72 12 53.

SLAGELSE: Leif Jørgensen, Skælskørvej 55.

ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergår-
den«, tlf. (03 705) 551.

ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej,
tlf. (03 601) 182.

SVINNINGE: A. Hervik, »Birkholm«,
tlf. (03 465) 461.

VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11,
tlf. (061) 5 85 61.

FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.

FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardts-
vej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42,
tlf. (063) 2 13 47.

KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43,
tlf. (055) 2 32 93.

LEMVIG: Inger Bech Rasmussen, Guldbæksminde,
Trelborg, Gudum pr. Lemvig,
tlf. Fabjerg (078) 4 21 11.

NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).

NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B,
tlf. (064) 2 92 98.

SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37,
tlf. 1322.

STENDERUP pr. Toftlund: Tage Lau.

STRUER: J. P. Christensen, Søndergade 56.

THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81,
tlf. 1604.

VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.

NYBORG: K. Aa. Balsløv, Bregnevej 14.

ODENSE: E. Hviid Steengård, Rugårdsvej 167,
tlf. (09) 12 28 35.

SVENDBORG: Frank Lerbæk, Strandhuse 35,
tlf. (09) 21 34 76.

RUDKØBING: H. Christiansen, Strandlystvej 29,
tlf. 51 14 33.

Den lille brochure

Den 8-siders brochure er nu solgt i 4000 eksemplarer. Redaktionens anmeldelse af den kan findes i UFO-NYT nr. 5, 1965, side 217.

Indholdet er som tidligere nævnt:

Tallerkenhistorien efter krigen. – Folks reaktioner. – UFO-organisationer. – De lige linier. – Kontaktberetninger. – Hvad vi ved (og ikke ved) om rumfolk. – Astronomi og rumfart. – Kendte personers udtalelser. – Liste over UFO-litteratur m.m.

Brochuren skulle være velegnet til at dele ud blandt familie og venner – især hvis man ikke er mester i at servere et blændende foredrag med 2 sekunders varsel ...

Send Deres bestilling NU på giro 14 16 11 til Per Nørrung, Korsgade 60, København N. Pris for 10 stk. kr. 2,50, for 20 stk. kr. 5 og 20 øre pr. stk. derudover + SVARPORTO.

»OVERVANDSBÅD?«

To mænd, der fiskede ud for East Point, ringede i går hen under aften til »The News« og fortalte en bemærkelsesværdig historie om, hvad de havde oplevet. Den ene af mændene var kun på besøg her i Darwin, men ingen af dem var meget for at få deres navn offentliggjort. »Folk vil bare tro, vi har drukket for meget, specielt på denne tid af året«, sagde den fremmede. Af samme grund ville han end ikke opgive deres navne, selv om man lovede at tilbageholde dem.

Den pågældende reporter, der påhørte og nedskrev beretningen, udtaler, at så vidt han kunne skønne, virkede manden både sober og reel, og hans egentlige ærinde var at konstatere, om andre havde rapporteret usædvanlige foreteelser i havnen samme dag. Her følger hans beretning:

»Kl. 9,30 i går aftes fiskede vi udfor East Point. Det var i skumringen, det blev ret hurtigt mørkt, men på tidspunktet for observationen var sigtbarheden akseptabel.

Det, der først fangede vor opmærksomhed, var tingestens fart. Den var simpelthen fantastisk, skønmæssigt anslået henimod 60 miles i timen (ca. 96 km/t).

Den var cigarformet og lignede mest af alt en båd med bunden i vejret. Den lavede ingen støj, efterlod intet kølvand, og så ud, som om den bevægede sig lige over vandets overflade. Den kom ud af havnen og svingede så ud på havet i en stor bue. Vi betragtede den begge i omkring 15 sekunder, før den blev opslugt af skumringen.

Det var ganske afgjort ikke en speedbåd, fordi sådan en kender vi. Havet var på det tidspunkt roligt, der var kun svag vind, og havde der været en bådmotor i tingesten,

havde vi ikke kunnet undgå at høre den. Hvor om alting er: havde jeg været alene, havde jeg sandsynligvis troet, jeg så syner, men min kammerat så den jo også«.

Dette er beretningen i den form, den blev forelagt os. Skulle andre samme aften have haft usædvanlige oplevelser i eller omkring havnen, er vi interesseret i nærmere oplysninger.

N. T. News, Darwin, Australien 12-63/
Q.U.F.O. nr. 1 1964. —/SL.

